

σπουδὸν ἄρα καὶ παιδαριώδες τῶν ἀνθρώπων. Ποσειδώνιος δὲ καὶ τοιοῦτό τι διέξισι περὶ αὐτοῦ. τῶν γὰρ ἐμπλεόντων ἐσκυθρωπακῶτων ὑπὸ χειμῶνος, αὐτὸς γαλήνης ἂν ἀνέρισκε τὴν ψυχὴν, δείξας ἐν τῇ πλείᾳ χοιρίδιον ἐσθίον, καὶ ἐπ' αὐτῷ, ὡς χρεὶ τὸν σοφὸν ἐν τοιαύτῃ καθίσταται ἀταραξία. μόνος δὲ Κουμήνης καὶ δογματισαὶ Φησὶν αὐτόν. τούτου πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ μαθητὰι γεγόνασιν ἐλλόγιμα, ὡς Εὐρύλοχος· οὐ φέρεται ἐλάσσονα τῶδε. Φασὶ γὰρ ὡς οὕτω παραξύνθη ποτὲ, ὥστε τὸν ὀβελίσκου ἀρας μετὰ τῶν κρεῶν, ἕως

69 τῆς ἀγορᾶς ἐδίαικε τὸν μάγειρον. * καὶ ἐν Ἡλίδι καταπνεύμενος ὑπὸ τῶν ζῆντων ἐν τοῖς λόγοις, ἀπορήξας θοιμάτιον, διενήχαστο τὸν Ἀλφειὸν. ἦν αὖν πολεμιάματος τοῖς σοφισταῖς, ὡς καὶ Τιμωνα Φασὶν. ὁ δὲ φίλων τὰ πλείστα διελέγετο ἕθεν καὶ περὶ τούτου Φησὶν οὕτως,
 " ἢ τὸν ἀπάνθρωπον, καὶ ἀπίσχολον, ἀ-
 τολαλήτων,

οὐκ ἐμπαζόμενον δόξης ἐρίδων τε, φίλωνα.
 πρὸς τούτοις, ὀγκυε τοῦ Πύρρωνος ἑκαταῖος τε ὁ Ἀθρητικός, καὶ Τιμὼν ὁ Φλιάσιος ὁ τοὺς σὺλλους πεποιηκώς, περὶ οὗ λέγομεν ἐτι τε Ναυσιφάνης Τηῖος, οὗ Φασὶ τινες ἀκούσαι Ἐπίκουρον. οὗτοι πάντες, Πυρρώνειοι μὲν ἀπὸ τοῦ διδασκάλου, ἀπορητικοὶ δὲ καὶ σκεπτικοὶ, καὶ ἐτι ἑφικτικοὶ, καὶ ζῆτιτικοὶ, " ἀπὸ τοῦ οἷον δόγματος

70 προσηγορεύοντε. * ζῆτητικὴ μὲν αὖν φιλοσοφία, ἀπὸ τοῦ πάντοτε ζῆτειν τὴν ἀλήθειαν· σκεπτικὴ δὲ, ἀπὸ τοῦ σκέπτεσθαι αἰεὶ, καὶ μηδέποτε εὐρίσκειν ἑφικτικὴ δὲ, ἀπὸ τοῦ μετὰ τὴν ζήτησιν πάθους, λέγου δὲ τὴν ἐποχὴν ἀπορητικὴ δὲ, ἀπὸ τοῦ τοὺς δογματικούς ἀπορεῖν καὶ αὐτούς.
 " Πυρρώνειοι δὲ, ἀπὸ Πύρρωνος. Θεοδοσίος δὲ ἐν τοῖς σκεπτικαῖς κεφαλαιαῖς, οὗ Φησὶν θεῖν Πυρρώνειοι καλεῖσθαι τὴν σκεπτικὴν. εἰ γὰρ τὸ καθ

11 ἢ τὸν ἀπ' ἀνθρώπων. Lege, ἢ τὸν ἀπάνθρωπον καὶ ἀπίσχολον. H. Calaub.
 12 Ἀπὸ τοῦ οἷον δόγματος προσηγορεύοντε. Eleganter οἷον δόγμα dixit de Pyrrhoni dogmate: quod multi negabant esse dogma: nec ita potest nisi improptie vo-

inania studia atque pueriles hominum motus indicantur. Posidonius autem de illo tale quiddam retulit. Navi aliquando vehebatur, et cum focii tempestate acti mœstiores essent, ipse tranquillo animo porcellum in navi edentem ostendebat, dicens, *Oporet sapienstem tali animi tranquillitate esse.* Solas hunc Numenius dogmata etiam habuisse ait. Hujus præter alios etiam docti fuerunt discipuli, inter quos Eurylochus, cujus id notatur vitium. Ajunt enim illum aliquando ita furore inflatum, ut sumpto veru cum carnisbus coquum in forum usque persequeretur.
 * Et Elide quæstionibus eruditorem fatigatum, abjecto pallio Alphæum transisse fluvium. Erat igitur Sophilis infestissimus, sicuti et Timonem ferunt. Philo autem in disputationibus erat frequentior. Unde et Timon de illo ait,

Aut meditantem, atque à strepitu turbato remotum, Litibus hand solide additum, Satisque Philonem.

Hecateus præterea Abderites, et Timon Philiasius poeta, Sillorum scriptor, de quo dicemus: Nausiphanes quoque Teius, cujus plerique Epicurum auditorem fuisse tradunt, ejus discipuli fuerunt. Hi omnes à magistro quidem Pyrrhoni, cæterum velut à dogmate Aporetici, et Sceptici, prætereaque et Ephectici, et Zetetici appellabantur. * Est enim Zetetica philosophia sic dicta, quòd semper in veritatis inquisitione versetur. Porro Sceptica, quòd semper inquirat, et nunquam inveniat. Ephectica autem dicitur ab eventu, quòd post inquisitionem ambigatur idem: Aporetica verò quòd ejus seductores semper adubitent. Atque à Pyrrhone Pyrrhoni, ut diximus, denominati sunt. Enimvero Theodolus in scepticis capitalis Scepticum, Pyrrhoniæ minime appellari oportere ait. Nam si quidem motus et agitatio

cati. Talia sunt in libris juris infinita. Idem.
 13 Πυρρώνειοι δὲ, ἀπὸ Πύρρωνος. Abundant omnino verba hæc: dixit enim paullo præc, Πυρρώνειος μὲν ἀπὸ τοῦ διδασκάλου. Idem.

mentis in alteram partem comprehendi à nobis non potest, profectò Pyrrhonis affectum ignorabimus. At si illum ignoremus, Pyrrhoni haudquaquam dicemur, præterquam quòd neque Pyrrho primus Sceptices inventor fuit, neque ea dogma aliquam habeat. Rectius autem diceretur Pyrrhonis moribus similis. * Ejus sectæ principem Homerum fuisse plerique autumant, quod is de rebus eisdem præter cæteros aliàs aliter loquitur, neque certò quicquam de rebus pronuntiat ac fert sententiam. Denique et septem sapientes in hoc genere fuisse veratos, quorum illa sint, *Nihil nimis*, et, *Sponsum adjuvat Jannum*. quo significatur certi fidei jusseri existat, illum è vestigio quæda compertaque incommoda sublequi. Archilochum item et Euripidem id genus exercuisse, ubi Archilochus quidem ait:

Es mens est hominibus, Glaucè, Leptina fili, Qualem mortalibus in dies Jupiter mittit.

Item Euripides, *Suntire verò quippiam quid hos ferunt Homunciones? nam nescimus id quidom An teò agamus, an scius quod quis velit.*

72 * Sed et Xenophanes, et Zeno Eleates, ac Democritus secundum eos Sceptici sunt. ex quibus Xenophanes quidem ait:

14 Λόγου δ' ἐπὶ Πυρρώνειος ἰσοτήτως ταύτης, &c.] Suidas: λόγου δ' ἐπὶ Πυρρώνειος ἰσοτήτως ὅτι ἐπὶ τῆς αἰτίας: καθ' ἣν μὴ οἷον πρῶτος τῶν σκεπτικῶν Ὀμηρος. H. Calaub.
 15 Καὶ οὕτω ἰσοτὴ δόγματιζ[ε] Suidas: ἰσοτιμῶς. Sed etiam in Zenoone ἰσοτὴ non semel, & apud Stobæum sepius. Idem.
 16 Οὐκ οἶον Ζηνὶ ἐπ' ἡμῶν ἀρετῆ. Melius verum Græcum ita interpretaremur,
Non hominum implicitum vitia, sibi metus loquentem.

Henr. Steph.
 17 Τὶ δὲ ταῦτα? Pervertit hic quoque poeta sententiam. non enim intelligit talem esse mentem, qualem Jupiter mittit in dies, sed talem esse mentem qualem diem Jupiter mittit. Quare pro accusativo plurali iterè reponendus fuerit singularis diem: ut sit, *In diem mittit, pro Inmittit diem.* quod tamen nimis durum videretur. Porro sumpsit Archilochus hanc sententiam ex Homero, ita canente,
Ταῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων Οἷον ἐπ' ἡμῶν ἄρεται πατρὸς ἀνδρῶν τε θείων. Idem.

DIOGENES LAERTII.

ἐκότερον κίνημα τῆς διανοίας ἀληπτόν ἐστιν, οὐκ εἰσομέθα τὴν Πύρρωνος διάθεσιν. μὴ εἰδότες δὲ, οὐ Πυρρώνειοι καλοῖμεθα ἂν. πρὸς τὸ μὴδὲ πρῶτον εὐρηκεῖν τὴν σκεπτικὴν Πύρρωνος, μὴδὲ εἶχεν τὴ δόγμα. " λέγοιτο δ' ἂν Πυρρώνειος ἰσοτήτως. * ταύτης δὲ τῆς αἰρέσεως οἶον Φασὶν Ὀμηρον κα- 71 τάρχει. ἐπεὶ περὶ τῶν αὐτῶν πραγμάτων παρ' οὔτῳ ἄλλοτε ἄλλως ἀποφάινεται, " καὶ οὐδὲν ὀρκίως δογματίζει περὶ τὴν ἀπόφασιν. ἐπεὶ καὶ τὰ τῶν ἐπτὰ σοφῶν, σκεπτικὰ εἶναι οἷον τὸ Μηδὲν ἄραν καὶ, Ἐγγύδα, παρὰ δ' ἀτα. δηλοῦσθαι τῷ βεβαίως καὶ πεπειμένως διεγγυώμενον ἀπακλιθεῖν ἀτην. ἀλλὰ καὶ Ἀρχιλόχου καὶ Εὐριπίδου σκεπτικῶς εἶχεν, ἐν οἷς Ἀρχιλόχος μὲν Φησι,

Τοῖος ἀνθρώποισι νόος, Γλαυκε, Λεπτίνω παῖ,
 Τίνετα ἰθητοῖς " ὀκαῖν Ζηνὶ ἐπ' ἡμέραν ἀγει.

Εὐριπίδης δὲ,
 " Τὶ δὲ ταῦτα τούτους τοὺς ταλαιπώρους Φρονεῖν βροταῖς λέγουσι; σοῦ γὰρ ἐξηγήθημα, Δρῶμεν τε τοιαῦθ' ἂ σο γὲ τυγχάνεις θέ- 72 λων.

* οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ Ξενοφάνης, καὶ Ζήνων ὁ Ἐλεάτης, καὶ Δημόκριτος, κατ' αὐτοὺς σκεπτικὸν τυγχάνουσιν. ἐν οἷς Ξενοφάνης μὲν Φησι.

[Ibid.] Paulo dignior est venia interpretis in perversa horum carminum quam in precedentium interpretatione, quod mendolos eos in codice Græco legitur: videlicet ita,
 " Τὶ δὲ ταῦτα τοὺς ταλαιπώρους Φρονεῖν βροταῖς λέγουσι; οὐ γὰρ ἐξηγήθημα, Δρῶμεν τε τοιαῦθ' ἂ σο γὲ τυγχάνεις θέλων,
 At ita legi debent,
 " Τὶ δὲ ταῦτα τοὺς ταλαιπώρους Φρονεῖν βροταῖς λέγουσι; σοῦ γὰρ ἐξηγήθημα. Δρῶμεν τε τοιαῦθ' ἂ σο γὲ τυγχάνεις θέλων.

Et hoc aut tali quopiam modo veru,
 Quid mentis hęc predicant mortalibus Inesse? nam pendemus à nitu tuo, Et agimus omne quod tibi cumque allabet. Idem.
 " Τὶ δὲ ταῦτα τοὺς τοὺς τολ.] Lege,
 " Τὶ δὲ ταῦτα τοὺς τοὺς ταλαιπώρους βροταῖς, Φρονεῖν λέγουσι; σοῦ γὰρ ἐξηγήθημα, Δρῶμεν τε τοιαῦθ' ἂ σο γὲ τυγχάνεις θέλων. vel ut est in Suida, ἂ δὴ τυγχ. Verfus sunt ex Euripidis Supplicibus. H. Calaub.

Eccc

καὶ τὸ μὲν οὐ σαφές οὔτις ἀγὼρ ἴδεν, οὐδέ τις ἔσται

Nemo aliquid certò novit, vel novitèr unquam.

Εἰδώς. Ζήνων δὲ τὴν κίνησιν ἀναρῆι, λέγων, τὸ κινούμενον οὔτε ἐν ᾧ ἐστὶ τόπων κινεῖται, οὔτε ἐν ᾧ μή ἐστὶ. Δημόκριτος δὲ τὰς ποιήτας ἐκβαλῶν ἵνα Φησί, νόμον ψυχρὸν, νόμον θερμὸν. αἰτὴν δὲ ἀέρα, καὶ κενόν, καὶ πάλιν, αἰτὴν δὲ οὐδὲν ἰδμεν. ἐν βουθῷ γὰρ ἡ ἀλήθεια. καὶ Πλάτων τὸ μὲν ἀλῆθες βεβίς τε καὶ θεῶν παῖσιν ἐκχωρεῖν, τὸν δὲ εἰκότα λόγον ζῆτειν. καὶ Εὐριπίδην λέγειν,

Zeno autem motum tollit dicens, Omne quod movetur, neque in quo est movetur loco, neque in quo non est. Porro Democritus exclusis qualitatibus, ubi ait, Lige calidum, lege frigidum. Est autem causa, atomi et vacuum. Ac rursus: Cuius quod sit nihil novimus. nam veritas in profundo est. Plato item id quidem quod verum sit, diis deorumque filiis concedit, ceterum rationem probabilem perquiris. Euripides quoque ait:

73 * Τίς δ' οἶδεν εἰ τὸ ζῆν μὲν ἐστὶ κατθανεῖν, τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν νομίζεται βροτοῖς; ἀλλὰ καὶ Ἐμπεδοκλέα οὕτως· ἐπεὶ οὐδ' ἔρχεσθαι δ' ἀνδράσιν, οὐτ' ἐπακουστά, οὔτε νόον περιληπτά. καὶ ἐπάνω, αὐτὸ μόνον πείσθεν τῷ προέκρουσεν ἑκαστος. ἐτὶ μὲν ἠρακλείτου, Μη

* Quis novit autem an vivere hoc sit e-73 mori, An emori hoc sit quod vocamus vivere? Empedocles item sic: quoniam quaedam neque visū, neque auditu percipi, neque mente comprehendī possunt. et antea: id solum probari quod sua cuiusque natura magis conveniat. Heraclitus itidem. De rebus

18 Καὶ τὸ μὲν οὐ σαφές. Apud Plutarchum, καὶ τὸ μὲν οὐ σαφές οὔτις ἀγὼρ ἴδεν, οὔτε τις ἔσται Εἰδώς. Idem.

20 Αὐτὸ μόνον πείσθεν τῷ προέκρουσεν ἑκαστος] Lege ut alibi extat, Αὐτὸ μόνον πείσθεν ὅση προέκρουσεν ἑκαστος. Idem.

19 Αἰτὴν δὲ ἀέρα] Potius dicendum fuit, Sunt autem causa atomi et vacuum. Sed sciendum est Sextum eadem Democriti verba citantem pro αἰτῆν legere ἴσθαι, quod ipsemet exponit ἀλήθεια, seu κατ' ἀλήθειαν. Id est, veritate, veri. Non dubium est autem quin itidem ἴσθαι in proximè sequenti loco legent, ἴσθαι δὲ αὐτὸν ἴδμεν, id est, Veritate nihil novimus. Quod verò sequitur, ἐν βουθῷ γὰρ ἡ ἀλήθεια, à Cicero exponitur, In profundo veritatem esse demeritam. Henr. Steph. Αἰτὴν δὲ ἀέρα, καὶ κενόν.] Lege, ut rectè est ab eruditissimis viris emendatum, ἴσθαι, & hic à paulo post. Sic apud Sextum Empiricum. Ἀλλὰ καὶ Ἐμπεδοκλέα οὕτως; --- ἴσθαι οὐδ' ἔρχεσθαι

Adem. Restè monet vir doctissimus, apud Sextum Empiricum melius legi, Αὐτὸ μόνον πείσθεν, ἴσθαι πρ. in. Sapientissima observatio, cuius usus in quotidiana consuetudine frequens, & apprime utilis. Passim enim reperias viros, multo ceteroquin usu rerum pradtos, quos nullis unquam rationibus adducas, ut id verum credant: utur aliis compertissimum & testatissimum, quod ipsorum fugit experientiam. Tales, qui quæ de sagis & veneficis narantur, omnia pro ægrotum somnis, aut anicularum deliramentis habent. Qui plerique, de Deo, & animæ immortalitate non multo melius sentiunt. Plinius, in eadem sententiam, non minus sapienter: Vanis circa hæc opinio, ex ingenio cuiusque, vel casu, mulieri alloquio seras. &c. At vivunt in Anglia sexcenti hodieque (ut hoc obiter) aut veris, nisi mei erro, (in ea Anglia parte, quæ vulgò Westsaxia:) qui equos indomitissimos, & tauros ferocissimos, mulcens alloquio, ut quavis ove mitiores essent & tractabiliores sed & noxissimæ feritatis molossos, irritatos & irruentes, non mulcens tantum alloquio, sed consopiri, ut nuarent, & tibiarent, & tolli se manibus, & deponi paterentur, viderunt non femel, ubi nobilis incantator diu vixit, & artis suæ fidem tum publicè, tum privatim per plures annos frequentibus experimentis fecit. Hæc etiam referas eorum qui casu, vel studio peregrinati sunt, de locis, & moribus populorum tam dissitas & discrepantes sepe, ex in-

Mendolosus locus, quem sic restitue, Οὐτως οὐτ' ἰσθιενται τὰδ ἀδραστοῖ, οὐτ' ἰσθιεντοῖ. Vox οὐτως, etiam apud Plutarchum malè separatur ab Empedoclis verbis, quorum ipsa quoque est. Locus est ἐν τῷ πρῶτῳ πείσθεν ἀγῶνός, cum vidè & corrigè. Pertinet autem ad hæc Empedoclis verba, quod apud Cicero nem legimus, in Lucilio, Et tamen isti physici τὰδ ἀδραστοῖ, quæ habent aliquo loco, exclamant, quasi mente concitant: Empedocles quidem, ut interitum nihil forent videntur, abrensa esse omnia, nihil nos sentire, nihil cernere: nihil omnino quale sit posse verperi. Potius hæc verba interpretatur M. Tullius, οὐτ' ἰσθιεντοῖ τῷδ' ἀδραστοῖ, οὐτ' ἰσθιεντοῖ, Οὐδὲ γὰρ περιληπτά. II. Casaub.

maximis coniectandum asserendumque esse quippiam tenerè negat. Hippocrates item ambiguo atque humano more loquitur, atque longe ante Homerus, Lingua volubilis est hominum, verè si que refertur.

εἰκὴ περὶ τῶν μεγίστων συμβαλλόμεθα. καὶ ἰπποκράτην ἐπιτετα ἐνδοιαστῶς καὶ ἀνθρωπίνως ἀποφαίνεσθαι. καὶ πρὶν Ὀμηρον, Στραπέτη δὲ γλώσσ' ἐστὶ βροτῶν, πολέες δ' ἐν μύθοι.

Et, Verborum hinc atque hinc ingens est copia cuius.

καὶ, --- ἐπίων δὲ πολλοὶ νόμοι ἔνθα καὶ ἔνθα. καὶ, Οππόδιόν κ' εἰπήσθα ἔπος, τῶν κ' ἐπακούσας.

Et, Quale prior dixi, reddetur tale vicissim.

* τὴν ἰσοσθένειαν λέγων καὶ ἀντίθεσιν τῶν λόγων. 74

* Equas verborum vires objectionesque significans. Itaque Sceptici sectarum omnium dogmata evertere perstabant, nihil ipsi dogmatis afferentes, atque ceterorum tantum enuntianda dogmata, atque enarranda, proponentes, nihil definiendo, neque hoc ipsum quidem nihil definiendo. Quare et istud, nihil definire, tollebant, dicentes illud, Nihil definimus; (nam profectò definirent) ceterum sententias aliorum profertimus, nostra infirmitatis indicium; perinde ac si annuentes hoc indicare possibile esset. Ex eo igitur quod dicitur Nihil definimus, animi affectio quæ ἀπίθεια dicitur, quod neutram in partem sententiam propensius inclinet, insinuat. Ac per id similiter quod proferunt, Nihil magis: atque per id, Omni rationi ratio

διετέλου δὲ οἰ σκεπτικοὶ τὰ τῶν αἰρέσεων δόγματα πάντα ἀνατρέποντες, αὐτοὶ δὲ οὐδὲν ἀποφαίνοντες δογματικῶς. ἵως δὲ τοῦ προφερέσθαι τὰ τῶν ἄλλων, καὶ διηγεῖσθαι, μηδὲν ὀρίζοντες, μηδ' αὐτὸ τοῦτο. ὄστε καὶ τὸ μὴ ὀρίζειν ἀγῶνιν, λέγοντες· εἰον, οὐδὲν ὀρίζομεν, (ἐπεὶ ὀρίζον ἀν) προφερόμεθα δὲ (Φασὶ) τὰς ἀποφάσεις εἰς μῦθον τῆς ἀπραπτοσίας. ὡς εἰ καὶ νεύσαντας τοῦτο, ἐνεδεχέτο θηλώσαι. δια τῆς οὖν οὐδὲν ὀρίζομεν, Φωνῆς, τὸ τῆς ἀρρεψίας πάθος δηλοῦται· ὁμοίως δὲ καὶ διὰ τῆς οὐδὲν μᾶλλον, καὶ διὰ τῆς Παντὶ λόγῳ λόγος ἀντίκειται, καὶ ταῖς ὁμοίαις. * λέγεται δὲ τὸ οὐδὲν μᾶλλον, καὶ θε-75

74 objecta reperitur, et similibus. * Dicitur autem Nihil magis etiam positivè, de quibusdam quasi similia sint; ut, Nihil magis pirata malus est quam mendax. Verum à Scepticis non positivè, sed negando dicitur, sicuti ab improbante cum dicitur, Non magis Scylla fuit quam Chimera. Ipsum verò magis aliquando per comparationem pronuntiat, ut cum dicitur, Magis dulcis mel, quam unam esse: aliquando item positivè, ut per negat unem, ut cum dicitur, Magis prodest virtus quam esse. Significamus enim virtutem prodesse, 76 non obesse. * Verum et ipsam vocem Nihil magis Sceptici tollunt. Sicut enim non magis est providentia quam non est, ita et ipsum

λογὸν οὐ πειρατῆς κακίος ἐστὶν ἢ ὁ ψεύστης. ὑπὸ δὲ τῶν σκεπτικῶν οὐ θετικῶς ἀλλ' ἀναρετικῶς λέγεται. ἅς ὑπὸ τοῦ ἀνασκευάζοντος καὶ λέγοντος, οὐ μᾶλλον ἢ Σκύλλα γέγονεν ἢ ἡ Χίμαιρα. αὐτὸ δὲ τὸ μᾶλλον, πότε μὲν συγκριτικῶς ἐκφέρεται, ὡς ὅταν Φῶμεν, μᾶλλον τὸ μέλι γλυκὺ ἢ τὴν σταφίδα· πότε δὲ θετικῶς καὶ ἀναρετικῶς, ὡς ὅταν Φῶμεν, μᾶλλον ἡ ἀρετὴ ὠφέλει ἢ βλάπτει. σημαίνομεν γὰρ ὅτι ἡ ἀρετὴ ὠφέλει, βλάπτει δ' αὐτὸ. ἀγαυροῦσι δὲ οἰ σκεπτικοὶ καὶ αὐτῆν τὴν οὐδὲν μᾶλλον Φωνῆν. ὡς γὰρ οὐ μᾶλλον ἐστὶ πρόνοια ἢ οὐκ ἐστὶν, οὕτω δὲ μᾶλλον Sceptici tollunt. Sicut enim non magis est providentia quam non est, ita et ipsum

genio cuiusque scilicet vel casu, narrationes, ut quid verum sit, magne cautionis & prudentie sit, nec nisi cuiusque studis & ingenis, sed & castis probe cognitis & expensis, indagare. Sed quo labor?

Ambrosii versio, ex Aldobrandino corrigenda: Hoc solum creditur cuiusque est, in quo unusquisque incitat. Mer. Casaub.

καὶ τὸ οὐδὲν μᾶλλον, οὐ μᾶλλον ἔστιν ἢ οὐκ ἔστι. σημαίνει οὖν ἡ Φωνὴ (καθὰ Φησι καὶ Τιμων ἐν τῷ Πυθωνί) τὸ μηδενόρκειν, ἀλλὰ ἀπρσθετεῖν. ἢ δὲ Παντὶ λόγῳ Φωνὴ, καὶ αὐτὴ συνάγει τὴν ἔποχην. τῶν μὲν γὰρ πραγμάτων διαφρονούντων, τῶν δὲ λόγων ἰσοσθενούντων, ἀγωνισία τῆς ἀληθείας ἐπακολουθεῖ. καὶ αὐτὰ δὲ τούτῳ τῷ λόγῳ λόγος ἀντίκειται. ἐς καὶ οὗτος μετὰ τὸ ἀνελεῖν τοὺς ἄλλους, αὐτὸς ὑφ' ἑαυτοῦ περιτραπεῖ ἀπίλλεται. κατ' ἴσον τοῖς καθαρτικοῖς, αὐτὴν ὕλην προεκκρίναντα, καὶ αὐτὰ ὑπεκρίνεται καὶ ἐξαπίλλεται. * πρὸς ὃ Φασιν εἰ δογματικοὶ, μὴ αἰρεῖν τὸν λόγον, ἀλλὰ πρσπισχυρίζεσθαι. μόνον ἐν διακρίσει ἐχρῶντο τοῖς λόγοις. οὐ γὰρ οἷον τὴν μὴ λόγῳ λόγον ἀνελεῖν. καθ' ἐν τῷ τρόπῳ εἰσθαμεν λέγειν τίποιν μὴ εἶναι, καὶ δεῖ πάντως τὸν τόπον εἰπεῖν. ἀλλ' οὐ δογματικοὶ, ἀποδεικτικοὶ δὲ. καὶ μηδὲν γίνεσθαι κατ' ἀνάγκην, καὶ δεῖ τὴν ἀνάγκην εἰπεῖν. τοιοῦτα τινὶ τῷ τρόπῳ τῆς ἐρμηνείας ἐχρῶντο. οἷα γὰρ φαίνεται τὰ πράγματα, μὴ ταυτὰ εἶναι τῇ φύσει, ἀλλὰ μόνον φαίνεσθαι. ζητῶν τὴν ἔλεγον οὐκ ἀπερνοῦσιν (ὃ τὶ γὰρ νοεῖται, ὅθ- 78 λον) ἀλλ' ὡν ταῖς αἰσθήσεσι μετέχουσιν. * εἰστιν οὖν ὁ Πυρρώνειος λόγος, μνήμη τις τῶν Φαινομένων, ἡ τῶν ἰσχυροῦν νοουμένων, καθ' ἣν πάντα πᾶσι συμβάλλεται, καὶ συγκρινόμενα, πολλὰν ἀναφέλειαν καὶ ταραχὴν ἔχοντα εὐρίσκειται, καθὰ Φησιν Δινεσίδημος ἐν τῇ εἰς τὰ Πυρρώνεια ὑποτυπώσει. πρὸς δὲ τὰς ἐν ταῖς σκελεσιν ἀντιθέσεις, προσποδευκύνοντες καθ' οὓς τρέπουσιν περὶ τὰ πράγματα, κατὰ τοὺς αὐτοὺς ἀνήρουν τῶν περὶ αὐτῶν τίσιν. πείθειν γὰρ ταῦδε κατ' αἰσθησὶν συμφωνίας ἔχοντα, καὶ τὰ μηδέποτε ἡσπανίως γού μεταπίπτοντα, τὰ τε συνήθη καὶ τὰ νόμοις διοσταλμένα καὶ τέρποντα, καὶ 79 τὰ θαυμαζόμενα. * εἰδείκυσαν οὖν ἀπὸ τῶν ἐναντιῶν τοῖς πείθεσιν, ἴσας τὰς πιθανότητας. αἱ δ' ἀπορίαι κατὰ τὰς συμφωνίας τῶν Φαινομένων ἡ νοουμένων, ἄς ἀπεδίδοσαν, ἦσαν κατὰ

21 Ἐστὶν οὖν ὁ Πυρρώνειος λόγος μνήμη τις τῶν Φαινομένων

nihil magis, nihil magis est quam non est. Significat igitur et ea vox (sicut et Timon in Pythone ait) nihil desinere, verum hærere ambiguum. Porro vox, *Omnis ratione*, ea quoque cogit assensus detentionem. Nam si quidem dilidentibus rebus, verba tantumdem valeant, veritatis ignorantio sequitur: verum ne huic quidem rationi deest ratio quæ advertitur. Quæ et ipsa cum futuliter reliquas, à semetipsa sublata peribit; non secus atque purgantia medicamenta, quæ ubi epota prius materiam eiecerint, et ipsa egerunt ac pereunt. * Ajunt autem Dogmatici se non modò non tollere, verum et asserere et confirmare rationem. Solum itaque ministris utebantur, rationibus. Neque enim fieri poterat quin ratio à ratione tollatur, quemadmodum dicere consuevimus, *hecum non esse, et locum omnino dicere oportet*; et si non dogmatis, à demonstrationis ratione. Nihilque secundum necessitatem fieri, et tamen necessitatem dicere oportet. Tali quodam interpretationis modo utebantur; *Res non esse nisi per naturam esse, quales videntur, sed videri tantum*: atque ea inquirere dicebant, non quæ intelligerent (quod enim intelligitur, liquet) sed quæ sensibus perciperentur. * Est igitur Pyrrhonis ratio, memoria quedam earum rerum quæ videntur, sive quomodolibet intelliguntur, secundum quam omnia omnibus conferuntur, eaque comparata inutilissima, pleneque perturbantia esse cernuntur, sicut ait Aenesidemus In introductione in Pyrrhonia. Porro ad eas, quæ in speculationibus sunt oppositiones, cum prius offenderint quibus modis res persuadeant, eisdem illarum fidem tollant. Nam persuadent quidem ea que secundum sensus concorditer se habent, et quæ nunquam vel certè rarò aliter se habent; confucta item, et quæ legibus sunt distincta; denique delectantia atque admirationi habita. * Demonstrabant itaque ex his quæ 79 rationibus persuadentibus contraria sunt, persuasiones æquales esse. Porro ambiguitates sententiarum super iis rebus, quæ sensibus adparentes, aut mente perciperæ,

Placet Galeffi lectio, μέμνησι. If. Casaub.

concordare videntur, decem modis tradebant, quibus subjecta res differre videbantur. Ex his primus est, qui constat ex animalium differentis ad voluptatem, et dolorem, et dampnum, et commodum. Ex eo autem colligitur, non eadè ab eisdem imaginatione incidere, quodque eam pugnam necessariò sequitur ambigere. Quippe animalium alia absque coitu gignit; ut quæ in igni vivunt, phoenixque Arabicus, atque teredines. Alia item ex congressu; ut homines, et cætera. * Atque alia sic, alia aliter temperata sunt. Quocirca etiam sensibus differunt; nam circi perniciosissimi sunt, canes sagacissimi circi efficiunt. Est igitur consentaneum quæ differenter oculis incidunt, eorum itidem differre phantasmata. Nam capræ quidem virgulta alimento esse, homini autem amara. Cicuta quoque cotarpiæ nutrimentum, homini infere perniciem. Sæm item sterces humanam edere, quem minime equus attingat. Secundus, ex hominum ingenis, per gentes et temperamenta colligitur. Demophon enim menis præfectus Alexandri, in umbra calefibat, soleque rigebat. * Andron item Argivus (ut ait Aristoteles) per arida Libyæ loca absque potu iter agebat. Alius item medicinæ, agriculturæ alius, alius mercaturæ studiosus est. Atque eadem quidem aliis obfunt, aliis profunt: quare continendus assensus est. Tertius, ex differentibus sensuum poris accipitur. Nanque malum alpestris quidem pallidum, gustui dulce, olfactuique fragrantia odoris gratissimum incillit. Eademque forma pro speculorum varietate non eadem cernitur. Consequens igitur est, quod apparere non 80 magis id esse quàm aliud. * Quartus, circa affectus, et communiter circa immutationes versatur; puta, circa sanitatem, morbum, somnum, evigilationem, gaudium,

22 Τούτους δὲ τοὺς δέκα τρόπους καθ' οὓς τίθηται ἐν πρώτῳ. Locus hic, meo iudicio, est corruptus: & verba illa καθ' οὓς ex superiori versu inerte reposita. Sed nec iis sublati, reliqua satis bene habebunt. Legi fortasse potest, ταῦτα δὲ τῶν δέκα τρόπων, οὓς τίθηται, εἰς πρώτους δ', &c. Sane Ambrosii lectio non multum fuit ab ista diversa. If. Casaub.

δέκα τρόπους, καθ' οὓς τὰ ὑποκείμενα παραλλαττόντα ἐφαίνετο. 22 ταύτους δὲ τοὺς δέκα τρόπους καθ' οὓς τίθηται, εἰς πρώτους, ὁ παρα τὰς διαφορὰς τῶν ζώων πρὸς ἴδωσιν, καὶ ἀλγηδόνα, καὶ βλάβην καὶ ἀφέλειαν. συνάγεται δὲ δι' αὐτοῦ, τὸ μὴ τὰς αὐτὰς ἀπὸ τῶν αὐτῶν προσπίπτειν φαντασίας, καὶ τὸ ἐνὶ τῇ ταυτῇ μάχῃ ἀκολουθεῖν τὸ ἐπέχειν. τῶν γὰρ ζώων τὰ μὲν χωρὶς μίξεως γίνεσθαι, ἄς τὰ περιβία, καὶ ὁ Ἄραβιος Φοινῆξ, καὶ εὐλαί· τὰ δ' ἐξ ἐπιπολέως, ἄς ἀνθρώποι, καὶ τὰ ἄλλα. * καὶ τὰ μὲν οὕτως, 80 τὰ δ' οὕτως συγκρίνεται. διοικροῖται καὶ τῇ αἰσθήσει διαφέρει, ἄς 23 κίρκου μὲν, ἐξόστατι· κύνες δὲ, ὅσφρητικώταται. εὐλογον οὖν τοῖς διαφέρουσιν ὀφθαλμοῦς, διάφορα καὶ τὰ φαντάσματα προσπίπτειν. καὶ τῇ μὲν αἰγί του θαλλόν εἶναι ἐδωδιμον, ἀνθρώπων δὲ, πικρὸν καὶ τὸ κοινὸν ὀρυγμὸν τρέφειμον, ἀνθρώπων δὲ θανάσιμον καὶ ὁ ἀπότατος, ὅ μὲν ἐδωδιμος, ἴππων δὲ οὐ. δευτερος, ὁ παρα τὰς τῶν ἀνθρώπων φύσεις, κατὰ ἔθνη καὶ συγκρίσεις. Δημοφῶν γ' οὖν ὁ Ἀλέξανδρον τραπέζοκίμος, ἐν σκιά ἐβάλλετο, ἐν ἡλίῳ δὲ ἐρίγυο. * Ἄνδρον δὲ ὁ Ἀργεῖος (ὡς Φησιν Ἀρι- 81 στοτέλης) διὰ τῆς ἀνύδρου λιβύης ἄδειεν ἀποτος, καὶ ὁ μὲν ἰατρικῆς, ὁ δὲ γεωργίας, ἄλλος ἐμπορείας ὀρεγεται· καὶ ταῦτα οὓς μὲν βλάπτει, οὓς δὲ ἀφελαι· ὁ δὲ Φεκτίων, τρίτος, παρα τὰς τῶν αἰσθητικῶν πόνων διαφορὰς. τὸ γούν μύλον, ὁ ράσει μὲν ἄχρον, γεύσει δὲ γλυκὺ, ὅσφρησει δὲ εὐώδες ὑποπίπτει. καὶ ἡ αὐτὴ δὲ μετὰ παρα τὰς διαφορὰς τῶν κατὰ πτερν ἀλλοῖα θεωρεῖται. ἀκολουθεῖ οὖν μὴ μᾶλλον εἶναι τοῖον τὸ Φαινόμενον, ἢ ἀλλοῖον. * τῆταρος, ὁ παρα τὰς διαθέσεις, 82 καὶ κοινῶς, παραλλαγῶς οἷον, ὕμνιαν, νόσον, ὕπνον, ἐργηγοσων, χαρὰν, λύπην, νεότητα,

Κίρκου μὲν ἐξόσταται. Ὁξόσταται accipe pro ἀπόταται. Sunt enim revera circa perniciosissimi. Homicus, οὓς κιν 1702 Κίρκος ἰσοσθενέσι, ἐκασφρητικῶς πτεροῦσιν. Ambrosius autem videtur κίρκου exillimasse esse aquile genus, (quod fallum est) & legit sic ἐξοσθενέσι. Idem.

γῆρας, θάρσος, Φίβον, ἔνδειαν, πλήρωσιν, μίσιος, Φιλίαν, θερμασίαν, ψυξίν· παρά τὸ πνύν, παρά τὸ πιεσθῆναι τοὺς πόρους, ἀλλοία οὐδ' φαίνεται τὰ προσπίπτοντα παρά τὰς ποιάς διαθέσεις. οὐδὲ γὰρ οἱ μανόμενοι παρά Φύσιν ἔχουσι. τί γὰρ μάλλον ἐκείνοι ἢ ἡμεῖς; καὶ γὰρ ἡμεῖς τὸν ἥλιον ὡς ἐστὶν ἀναβλέπομεν. Οἶον δὲ ὁ Τίθωρεὺς ὁ Στωικός, κοιμώμενος περιπατεῖ ἐν τῷ ὕπνῳ, καὶ Περιμύθεος δούλος ἐπὶ τοῦ στέγους 83 ἀέρου. *πέμπτος, παρά τὰς ἀγωγὰς, καὶ τοὺς νόμους, καὶ τὰς μυθικὰς πίστες, καὶ τεχνικὰς συνθήκας, καὶ δογματικὰς ὑπολήψεις. ἐν ταύτῃ περιέχεται τὰ περὶ καλῶν καὶ αἰσχρῶν, περὶ ἀληθῶν καὶ ψευδῶν, περὶ τῶν ἀγαθῶν καὶ κακῶν, περὶ θεῶν, καὶ γενέσεως, καὶ Φθορᾶς τῶν φαινομένων πάντων. τὸ γούν αὐτὸ παρ' οἷς μὲν δικαιοῖ, παρ' οἷς δὲ ἀδικοῖ καὶ ἄλλως μὲν ἀγαθόν, ἄλλως δὲ κακόν. Πέρσει μὲν γὰρ οὐκ ἀτοπον γινούται, θυγατρὶ μίγνυσθαι. Ἕλληνας δὲ, ἔκθεσμον. καὶ Μασσαγέται μὲν (ὡς Φησὶ καὶ Εὐδόξος ἐν τῇ πρώτῃ τῆς περιόδου) κενὰς ἔχουσι 84 τὰς γυναῖκας. Ἕλληνας δὲ, οὐ. *Κίλικές τε ληστεία ἔχουσι, ἀλλ' οὐχ Ἕλληνας. θεοὺς τε ἄλλοι ἄλλως ἠγούσιν· καὶ οἱ μὲν προνοεῖσθαι, οἱ δ' οὐ. θάπτουσι δὲ Αἰγύπτῳ μὲν, ταριχεύοντες θυμαῖσι δὲ, καίνοντες. Παιόνες δὲ, εἰς τὰς λίμνας βίπτουντες. ὅθεν περὶ τὰ ληθῶν ἢ ἐπεχῆ ἔκτος, ὁ παρά τὰς μίξεις καὶ κοινωνίας, καθ' ὃν εἰλικρινῶς οὐδὲν καθ' αὐτὸ φαίνεται, ἀλλὰ σὺν ἀέρι, σὺν φωτὶ, σὺν ὑγρῷ, σὺν στερεῷ, θερμότητι, ψυχρότητι, κινήσει, ἀναθυμιάσεισιν, ἄλλαισιν δυνάμεσιν. ἡ γούν παρ' Ἐπίκουρον διαφορῶν φαίνεται χροῖμα ἐν ἥλιῳ, καὶ σελήνῃ, καὶ λύχνῳ. 24 καὶ τὸ ἡμέτερον χροῖμα, ἀλλοίον ὑπὸ τῆ μεσημβρίας

24 Καὶ τὸ ἡμέτερον χροῖμα ἀλλοίον ὑπὸ τῆ μεσημβρίας φαίνεται, καὶ ὁ ἥλιος καὶ ὁ ἄστρον ὑπὸ τοῦ ἀέρος μετατρέταν ἢ τὰ βαρῆ ἀν καὶ ὑπὸ τοῦ ὕδατος κομφιζόμενος, ἢ ἐλαφροῦ ἀν καὶ ὑπὸ τοῦ ἀέρος βαρυνόμενος. ἀγνούμενοι οὐδὲ τὸ καθ' ἰδίαν, ὡς ἐκείνῃ ἐν μύθῳ. Ἐβδόμος, ὁ παρά τὰς ὑποστάσεις, καὶ ποιάς θέσεις, καὶ τοὺς τόπους, καὶ τὰ ἐν τοῖς τόποις. κατὰ τούτων τὸν τρόπον τὰ δοκούντα εἶναι μεγάλα, μικρὰ φαίνονται· τὰ τετράγωνα, στρογγύλα· τὰ ἐμάλα, ἔξοχα ἔχοντα· τὰ ὀρθὰ, κεντασμένα· τὰ ὠχρὰ, ἑτεροχρῶτα. 25 ὁ γούν ἥλιος παρά τὸ διάστημα πέρριβεν φαίνεται· καὶ τὰ ἐρη πέρριβεν ἀεροειδῆ καὶ λεία, ἐγγύθεν δὲ τραχέα. *ἐπὶ ὁ ἥλιος ἀνίσχων μὲν, ἄλλοις μεσουρανῶν δὲ, οὐχ ὁμοίος. καὶ τὸ αὐτὸ σῶμα ἐν μὲν ἄστρον, ἄλλοιον· ἐν δὲ ψιλῇ γῆ, ἕτερον. ἢ εἰκὼν παρά τὴν πηλὴν βένιν· ὅ τῆς περιστρεφῶς τραχέως, παρά τὴν στροφῆν. ἐπεὶ οὐκ οὐκ ἐπὶ ἕξω τόπων καὶ θέσεων ταῦτα κατονοῆσαι, ἀγνούται ἢ φύσις αὐτῶν. ὄχθος, ὁ παρά τὰς ποσότητας αὐτῶν, ἢ θερμότητας ἢ ψυχρότητας, ἢ ταχύτητας ἢ βραδύτητας, ἢ ὠχρότητας, ἢ ἑτεροχρωμότητας. ὁ γούν οἶνος, μέτριος μὲν ληφθεὶς βῶννισι, πλείων δὲ παρήσιν ὁμοίως καὶ ἢ τροφῇ, καὶ τὰ ὁμοία. *ἐπινοῦντος, ὁ παρά τὸ ἐνδελεχῆς, ἢ ἔξον, ἢ σπάνιον. εἰ γούν σισμὸς παρ' οἷς συνεχῶς ἀποτελοῦνται, οὐ θανάσιζονται· οὐδ' ὁ ἥλιος, ὅτι καθ' ἡμέραν ἐράται· τὸν ἕνατον φασβρίνος ὄχθον. Σέξτος δὲ καὶ

24 Καὶ τὸ ἡμέτερον χροῖμα ἀλλοίον ὑπὸ τῆ μεσημβρίας φαίνεται, καὶ ὁ ἥλιος καὶ ὁ ἄστρον ὑπὸ τοῦ ἀέρος μετατρέταν ἢ τὰ βαρῆ ἀν καὶ ὑπὸ τοῦ ὕδατος κομφιζόμενος, ἢ ἐλαφροῦ ἀν καὶ ὑπὸ τοῦ ἀέρος βαρυνόμενος. ἀγνούμενοι οὐδὲ τὸ καθ' ἰδίαν, ὡς ἐκείνῃ ἐν μύθῳ. Ἐβδόμος, ὁ παρά τὰς ὑποστάσεις, καὶ ποιάς θέσεις, καὶ τοὺς τόπους, καὶ τὰ ἐν τοῖς τόποις. κατὰ τούτων τὸν τρόπον τὰ δοκούντα εἶναι μεγάλα, μικρὰ φαίνονται· τὰ τετράγωνα, στρογγύλα· τὰ ἐμάλα, ἔξοχα ἔχοντα· τὰ ὀρθὰ, κεντασμένα· τὰ ὠχρὰ, ἑτεροχρῶτα. 25 ὁ γούν ἥλιος παρά τὸ διάστημα πέρριβεν φαίνεται· καὶ τὰ ἐρη πέρριβεν ἀεροειδῆ καὶ λεία, ἐγγύθεν δὲ τραχέα. *ἐπὶ ὁ ἥλιος ἀνίσχων μὲν, ἄλλοις μεσουρανῶν δὲ, οὐχ ὁμοίος. καὶ τὸ αὐτὸ σῶμα ἐν μὲν ἄστρον, ἄλλοιον· ἐν δὲ ψιλῇ γῆ, ἕτερον. ἢ εἰκὼν παρά τὴν πηλὴν βένιν· ὅ τῆς περιστρεφῶς τραχέως, παρά τὴν στροφῆν. ἐπεὶ οὐκ οὐκ ἐπὶ ἕξω τόπων καὶ θέσεων ταῦτα κατονοῆσαι, ἀγνούται ἢ φύσις αὐτῶν. ὄχθος, ὁ παρά τὰς ποσότητας αὐτῶν, ἢ θερμότητας ἢ ψυχρότητας, ἢ ταχύτητας ἢ βραδύτητας, ἢ ὠχρότητας, ἢ ἑτεροχρωμότητας. ὁ γούν οἶνος, μέτριος μὲν ληφθεὶς βῶννισι, πλείων δὲ παρήσιν ὁμοίως καὶ ἢ τροφῇ, καὶ τὰ ὁμοία. *ἐπινοῦντος, ὁ παρά τὸ ἐνδελεχῆς, ἢ ἔξον, ἢ σπάνιον. εἰ γούν σισμὸς παρ' οἷς συνεχῶς ἀποτελοῦνται, οὐ θανάσιζονται· οὐδ' ὁ ἥλιος, ὅτι καθ' ἡμέραν ἐράται· τὸν ἕνατον φασβρίνος ὄχθον. Σέξτος δὲ καὶ

85 et fol item. * Et qui à duobus in aère tollitur lapis, in aqua facile transfertur. Aut enim gravis exiitens ab humore levis redditur, aut levis cum sit, ab aère gravatur. Ignoramus igitur quid seorsum quodque sit, veluti in anguento oleum. Septimus, circa subtilitatis et certas positiones et loca, et ea quae in locis sunt, versatur. Per eum quae videntur magna esse, modica apparent; quadrata apparent rotunda; plana, eminentias habere; recta, fracta; pallida, coloris alterius. Sol igitur ob magnam distantiam igneus videtur; montesque procul in morem nebulae, et plani prope asperi esse cernuntur ac praerupti. 86 Sol itidem oriens quidem alius videtur, alius cum medio caelo se fuderit. Atque idem corpus in nemore aliud, aliud in aperta terra apparet; efflugetque certa quadrata positione; columbaeque collam, in conversione videtur. Quoniam igitur extra loca et positiones illa considerari nequeunt, illorum quoque natura ignoratur. Octavus, qui circa quantitates earum, sive calores vel frigora, vel velocitates, vel tarditates, sive pallores sive colores varios consistit. Namque vinum modice sumptum, robur confert; immodice, itatum mentis evertit: idem de cibo et simili. 87 libus. * Nonus est qui circa perpetuam naturam morem vel novum, vel rarum contingit. Nam terrae motus apud quos crebro contingunt, admirationi non sunt. nec sol, quia quotidie cernitur. Nonum hunc locum Phavorinus octavum facit;

85 et fol item. * Et qui à duobus in aère tollitur lapis, in aqua facile transfertur. Aut enim gravis exiitens ab humore levis redditur, aut levis cum sit, ab aère gravatur. Ignoramus igitur quid seorsum quodque sit, veluti in anguento oleum. Septimus, circa subtilitatis et certas positiones et loca, et ea quae in locis sunt, versatur. Per eum quae videntur magna esse, modica apparent; quadrata apparent rotunda; plana, eminentias habere; recta, fracta; pallida, coloris alterius. Sol igitur ob magnam distantiam igneus videtur; montesque procul in morem nebulae, et plani prope asperi esse cernuntur ac praerupti. 86 Sol itidem oriens quidem alius videtur, alius cum medio caelo se fuderit. Atque idem corpus in nemore aliud, aliud in aperta terra apparet; efflugetque certa quadrata positione; columbaeque collam, in conversione videtur. Quoniam igitur extra loca et positiones illa considerari nequeunt, illorum quoque natura ignoratur. Octavus, qui circa quantitates earum, sive calores vel frigora, vel velocitates, vel tarditates, sive pallores sive colores varios consistit. Namque vinum modice sumptum, robur confert; immodice, itatum mentis evertit: idem de cibo et simili. 87 libus. * Nonus est qui circa perpetuam naturam morem vel novum, vel rarum contingit. Nam terrae motus apud quos crebro contingunt, admirationi non sunt. nec sol, quia quotidie cernitur. Nonum hunc locum Phavorinus octavum facit;

24 Καὶ τὸ ἡμέτερον χροῖμα ἀλλοίον ὑπὸ τῆ μεσημβρίας φαίνεται, καὶ ὁ ἥλιος καὶ ὁ ἄστρον ὑπὸ τοῦ ἀέρος μετατρέταν ἢ τὰ βαρῆ ἀν καὶ ὑπὸ τοῦ ὕδατος κομφιζόμενος, ἢ ἐλαφροῦ ἀν καὶ ὑπὸ τοῦ ἀέρος βαρυνόμενος. ἀγνούμενοι οὐδὲ τὸ καθ' ἰδίαν, ὡς ἐκείνῃ ἐν μύθῳ. Ἐβδόμος, ὁ παρά τὰς ὑποστάσεις, καὶ ποιάς θέσεις, καὶ τοὺς τόπους, καὶ τὰ ἐν τοῖς τόποις. κατὰ τούτων τὸν τρόπον τὰ δοκούντα εἶναι μεγάλα, μικρὰ φαίνονται· τὰ τετράγωνα, στρογγύλα· τὰ ἐμάλα, ἔξοχα ἔχοντα· τὰ ὀρθὰ, κεντασμένα· τὰ ὠχρὰ, ἑτεροχρῶτα. 25 ὁ γούν ἥλιος παρά τὸ διάστημα πέρριβεν φαίνεται· καὶ τὰ ἐρη πέρριβεν ἀεροειδῆ καὶ λεία, ἐγγύθεν δὲ τραχέα. *ἐπὶ ὁ ἥλιος ἀνίσχων μὲν, ἄλλοις μεσουρανῶν δὲ, οὐχ ὁμοίος. καὶ τὸ αὐτὸ σῶμα ἐν μὲν ἄστρον, ἄλλοιον· ἐν δὲ ψιλῇ γῆ, ἕτερον. ἢ εἰκὼν παρά τὴν πηλὴν βένιν· ὅ τῆς περιστρεφῶς τραχέως, παρά τὴν στροφῆν. ἐπεὶ οὐκ οὐκ ἐπὶ ἕξω τόπων καὶ θέσεων ταῦτα κατονοῆσαι, ἀγνούται ἢ φύσις αὐτῶν. ὄχθος, ὁ παρά τὰς ποσότητας αὐτῶν, ἢ θερμότητας ἢ ψυχρότητας, ἢ ταχύτητας ἢ βραδύτητας, ἢ ὠχρότητας, ἢ ἑτεροχρωμότητας. ὁ γούν οἶνος, μέτριος μὲν ληφθεὶς βῶννισι, πλείων δὲ παρήσιν ὁμοίως καὶ ἢ τροφῇ, καὶ τὰ ὁμοία. *ἐπινοῦντος, ὁ παρά τὸ ἐνδελεχῆς, ἢ ἔξον, ἢ σπάνιον. εἰ γούν σισμὸς παρ' οἷς συνεχῶς ἀποτελοῦνται, οὐ θανάσιζονται· οὐδ' ὁ ἥλιος, ὅτι καθ' ἡμέραν ἐράται· τὸν ἕνατον φασβρίνος ὄχθον. Σέξτος δὲ καὶ

24 Καὶ τὸ ἡμέτερον χροῖμα ἀλλοίον ὑπὸ τῆ μεσημβρίας φαίνεται, καὶ ὁ ἥλιος καὶ ὁ ἄστρον ὑπὸ τοῦ ἀέρος μετατρέταν ἢ τὰ βαρῆ ἀν καὶ ὑπὸ τοῦ ὕδατος κομφιζόμενος, ἢ ἐλαφροῦ ἀν καὶ ὑπὸ τοῦ ἀέρος βαρυνόμενος. ἀγνούμενοι οὐδὲ τὸ καθ' ἰδίαν, ὡς ἐκείνῃ ἐν μύθῳ. Ἐβδόμος, ὁ παρά τὰς ὑποστάσεις, καὶ ποιάς θέσεις, καὶ τοὺς τόπους, καὶ τὰ ἐν τοῖς τόποις. κατὰ τούτων τὸν τρόπον τὰ δοκούντα εἶναι μεγάλα, μικρὰ φαίνονται· τὰ τετράγωνα, στρογγύλα· τὰ ἐμάλα, ἔξοχα ἔχοντα· τὰ ὀρθὰ, κεντασμένα· τὰ ὠχρὰ, ἑτεροχρῶτα. 25 ὁ γούν ἥλιος παρά τὸ διάστημα πέρριβεν φαίνεται· καὶ τὰ ἐρη πέρριβεν ἀεροειδῆ καὶ λεία, ἐγγύθεν δὲ τραχέα. *ἐπὶ ὁ ἥλιος ἀνίσχων μὲν, ἄλλοις μεσουρανῶν δὲ, οὐχ ὁμοίος. καὶ τὸ αὐτὸ σῶμα ἐν μὲν ἄστρον, ἄλλοιον· ἐν δὲ ψιλῇ γῆ, ἕτερον. ἢ εἰκὼν παρά τὴν πηλὴν βένιν· ὅ τῆς περιστρεφῶς τραχέως, παρά τὴν στροφῆν. ἐπεὶ οὐκ οὐκ ἐπὶ ἕξω τόπων καὶ θέσεων ταῦτα κατονοῆσαι, ἀγνούται ἢ φύσις αὐτῶν. ὄχθος, ὁ παρά τὰς ποσότητας αὐτῶν, ἢ θερμότητας ἢ ψυχρότητας, ἢ ταχύτητας ἢ βραδύτητας, ἢ ὠχρότητας, ἢ ἑτεροχρωμότητας. ὁ γούν οἶνος, μέτριος μὲν ληφθεὶς βῶννισι, πλείων δὲ παρήσιν ὁμοίως καὶ ἢ τροφῇ, καὶ τὰ ὁμοία. *ἐπινοῦντος, ὁ παρά τὸ ἐνδελεχῆς, ἢ ἔξον, ἢ σπάνιον. εἰ γούν σισμὸς παρ' οἷς συνεχῶς ἀποτελοῦνται, οὐ θανάσιζονται· οὐδ' ὁ ἥλιος, ὅτι καθ' ἡμέραν ἐράται· τὸν ἕνατον φασβρίνος ὄχθον. Σέξτος δὲ καὶ

Αἰνεσθῆναι, δέκατον. ἀλλὰ καὶ τὸν δέκατον Σέξ-
 τες οὐδὸν Φησι, φαβαρίνος δὲ ἑνάτην. δέκατος, ὁ
 κατὰ τὴν πρὸς ἀλλήλα σύμβλησιν καθάπερ τὸ
 κούφον, παρὰ τὸ βαρὺ. τὸ ἰσχυρὸν, παρὰ τὸ
 ἀσθενές. τὸ μαῖον, παρὰ τὸ ἑλαττον. τὸ ἀνα,
 παρὰ τὸ κάτω. τὸ γούν δεξιόν, Φύσει μὲν οὐκ
 ἐστὶ δεξιόν, κατὰ δὲ τὴν ὡς πρὸς τὸ ἕτερον σχή-
 σιν νοεῖται. μετατεθέντος γούν ἐκείνου, οὐκ ἐ-
 88 ἵσται δεξιόν. * ὁμοίως καὶ πατὴρ καὶ ἀδελφός,
 ὡς πρὸς τὴν καὶ ἡμέρα, ὡς πρὸς τὸν ἡλίον. καὶ
 πάντα ὡς πρὸς τὴν διάνοιαν. ἀγνωστα οὐν τὰ
 πρὸς τὴν ὡς καθ' ἑαυτὰ. καὶ οὕτω μὲν οἱ δέκα
 τροπαί. οἱ δὲ περὶ ἀκριππῶν τοῖσι τοῖσι ἄλλοις πέντε
 προσεῖσάγουσι. τὸν τε ἀπὸ τῆς διαφανίας,
 καὶ τὸν εἰς ἀπειρον ἐμβαλλόντα, καὶ τὸν πρὸς τὴν
 εἰ, καὶ τὸν εἰς ὑποθέσεως, καὶ τὸν δι' ἀλλήλων.
 ὁ μὲν οὐν ἀπὸ τῆς διαφανίας, ὁ ἂν προτέβῃ ζή-
 τημα παρὰ τοῖς φιλοσόφοις ἢ τῆς συνηθείας, πλεί-
 στης μάχης καὶ ταραχῆς πλήρες ἀποδεικνύει.
 ὁ δὲ εἰς ἀπειρον ἐμβαλλὼν, οὐκ εἰς βεβαιούσθαι
 τὸ ζητούμενον, διὰ τὸ ἄλλο ἀπ' ἄλλου τὴν πύ-
 89 στιν λαμβάνειν, καὶ οὕτως εἰς ἀπειρον. * ὁ δὲ
 πρὸς τὴν, οὐδὲν Φησι καθ' ἑαυτὸ λαμβάνεσθαι,
 ἀλλὰ μετ' ἑτέρου. ὅθεν ἀγνωστα εἶναι. ὁ δ' εἰς
 ὑποθέσεως τρόπος συνίσταται, οἰόμενον τινῶν τὰ
 πρῶτα τῶν πραγμάτων αὐτόθεν δεῖν λαμβάνειν
 ὡς πιστά, καὶ μὴ αἰτεῖσθαι. (ὅ ἐστι μάταιον
 τὸ ἐναντίον γὰρ τῆς υποθέσεως.) ὁ δὲ δι' ἀλλή-
 λων τρόπος συνίσταται, ὅταν τὸ ὀφείλον τοῦ ζη-
 τουμένου πράγματος εἶναι βεβαιωτικόν, χρεῖαν
 ἔχη τῆς εἰς τοῦ ζητουμένου πίστεως. οἶον, εἰ τὸ
 εἶναι πόρους τῆς βεβαίως, διὰ τὸ ἀπείροιας γίνε-
 σθαι, αὐτὸ παραλαμβάνει πρὸς βεβαίωσιν τὸ
 90 ἀπείροιας γίνεσθαι. * ἀνήρουν δ' οὕτω καὶ πᾶ-
 σαν ἀποδείξιν, καὶ κριτήριον, καὶ σημεῖον, καὶ
 αἴτιον, καὶ κίνησιν, καὶ μαθήσιν, καὶ γενέσιν,
 καὶ τὸ Φύσει τι εἶναι ἀγαθὸν ἢ κακόν. πᾶσα
 γὰρ ἀποδείξις (Φασὶν) ἢ εἰς ἀποδείξιμῶν σύγ-

num aut malum fit. Omnis enim, ajunt, demonstratio, aut ex demonstratis rebus constat, aut

Sextus autem et Aeneides, decimum. Sed et qui decimus est, Sextus octavum dicit, Phavorinus autem novum. Decimus, ex mutua rerum inter se collatione constat, puta gravis ad leve; fortis ad imbecillum; majoris ad minus; superioris ad inferioris. Dextrum igitur non per naturam dextrum est, verum ex finitri collatione intelligitur: nam si tollatur finistrum, dextrum non erit. * Eadem ratio- 88 ne et pater, et frater, velut ad aliquid dicuntur; et dies, veluti ad solem; atque omnia veluti ad mentem. Quae igitur ad aliquid dicuntur, per seipsa incognita sunt. Atque hi quidem decem modi sunt quos praediximus. Ceterum Agripia his quinque alios invexit; cum videlicet qui ex dissonantia colligitur; et qui in infinitum progreditur, et eum qui ad aliquid dicitur, quique ex subiectione, et qui ex mutua succellione constat. Eo igitur qui ex dissonantia est, quaestio quaecunque fuerit apud Philosophos proposita, aut ex consuetudine, ingentis pugnae et perturbationis plena ostenditur. Qui vero in infinitum procedit, quod quaesitum fuerit affirmari minime permittit, quod aliud ab alio fidem capiat, atque ita in infinitum res procedat. * Qui autem ad aliquid, ni- 89 hil percipi per se dicit, sed cum altero: quocirca et ignota sunt quae quaeruntur. Porro tanquam ex probato constat modus, cum putant quidam ex seipsis principia rerum oportere admittere, ut certa ac indubitata, neque ultra debere inquiri; (quod stultum atque inane est; contrarium enim quisquam subjiciat.) Per invicem autem modus consistit, cum quod quaeritatem firmare debere debuit, ipsum opus habet ab eo quod quaeritur fidem capere: puta, si poros quisquam idcirco esse asseveret quod evaporationes fiant, ipsum ad affirmationem sumit, videlicet fieri evaporationes. * Tollent autem isti om- 90 nem demonstrationem, et judicandi facultatem, et signum, et causam, et motum, atque disciplinarum perceptionem, et generationem, et quod natura quippiam bo-

aut ex non demonstratis. Si igitur ex demonstratis, et illa demonstratione aliqua egebunt, atque ita in infinitum pergetur: sin ex non demonstratis; si omnia, si quaedam, si unum etiam solum dilideat, totum demonstratione cavere. Quod si videntur, inquam, quaedam esse quae demonstratione non egeant, mira illorum sententia est, si non intelligunt hoc ipsum in primis, quod fidem alia habeant ex eis, 91 probatione indigere. * Neque enim quatuor esse elementa, inde adituendum est, quod quatuor sint elementa. Praeterea, si negentur particulae demonstrationes, generalem quoque demonstrationem tolli necessarium est. Ut autem sciamus demonstrationem esse, judicandi instrumentum erit necessarium. Itidem, ut judicium esse noverimus, demonstratione opus erit. Unde utraque, cum ad invicem referantur, incomprehensibilia sunt. Quoniam igitur modo percipiuntur quae obscura sunt, si ignoretur demonstratio? Quaeritur autem non num talia appareant, sed an per substantiam ita se habeant. Stultos autem Dogmaticos dicebant: quod enim ex tanquam probato concluditur, non inquisitionis, verum positionis rationem habet. Porro eadem ratione etiam de impossibilibus argumentari liceret. * Ceterum qui arbitrantur minime oportere ex his, quae secundum circumstantiam sunt, verum judicare, neque ex his quae secundum naturam sunt leges ferre, eos dicebant modos rerum omnium sibi definire, nequaquam invententes quod quicquid apparet, id secundum relationem dispositionemque apparet. Aut igitur vera omnia esse, aut falsa omnia, dicendum est. Sin autem quaedam vera sunt, quoniam ea discernemus modo? Neque enim sensa quae secundum sensum sunt, cum omnia illi videntur aequalia, neque intelligentia, ob eandem causam. His autem exploratis, nulla judicandi vis reliqua cernitur. Qui igitur, inquam illi, de aliqua sive sensibili sive intelligibili re alruit, prius quae de ea re sunt opinioniones constituere 92 debet: alii enim ista, alii alia abutulerunt. * Necessum est autem vel sensu vel intelligentia judicari. ceterum de utriusque contentio est. Non igitur possibile est, opinionones de rebus sensibili

κειται χηρημάτων, ἢ εἰς ἀναποδείκτων. εἰ μὲν οὖν εἰς ἀποδείξιμῶν, κακῆς αἰτίας τινος ἀποδείξεως, κἀντεθεῖν εἰς ἀπειρον. εἰ δὲ εἰς ἀναποδείκτων, ἦτοι πάντων, ἢ τινῶν, ἢ καὶ ἐνὸς μόνου διαταζόμενου, καὶ τὸ ἅλον εἶναι ἀναπόδεικτον. εἰ δὲ δοκῆι (Φασὶν) ὑπάρχειν τινα, μηδὲ μίας ἀποδείξεως δέοντα, θαυμαστοὶ τῆς γνώμης, εἰ μὴ συνίασιν ὅτι εἰς αὐτὸ τοῦτο πρῶτον, ὡς ἄρα εἰς αὐτῶν ἔχει τὴν πίστιν, ἀποδείξεως χρεῖα. * οὐδὲ γὰρ τὰ τέτταρα εἶναι τὰ στοιχεῖα, ἐκ 91 τοῦ τέτταρα εἶναι τὰ στοιχεῖα, βεβαιωτικόν. πρὸς τῶν, καὶ τῶν κατὰ μέρος ἀποδείξεων ἀπιστουμένων ἀπίστον εἶναι καὶ τὴν γενικὴν ἀποδείξιν. ἴνα τε γινώσκον ὅτι ἐστὶν ἀποδείξις, κριτηρίου δέ. καὶ ὅτι ἐστὶ κριτήριον, ἀποδείξεως δέ. ὅθεν ἐκάτερα ἀκατάληπτα ἀναπεμπόμενα εἶπ' ἀλλήλα. πῶς ἂν οὐν καταλαμβάνοντο τὰ ἀδηλα, τῆς ἀποδείξεως ἀγνωμοσύνης; ζητείται δὲ οὐκ εἰ φαίνεται τοιαῦτα, ἀλλ' εἰ καθ' ὑπόστασιν οὕτως ἔχει. εὐήθεις δὲ τοὺς δογματικούς ἀπέφανον. τὸ γὰρ εἰς ὑποθέσεως περαινόμενον, οὐ σκέψεως ἀλλὰ θέσεως ἔχει λόγον. τιοῦτα δὲ λόγῳ καὶ ὑπὲρ ἀδυνάτων ἐστὶν ἐπιχειρεῖν. * τοὺς δὲ οἰζόμενους μὴ δεῖν εἰ τῶν κατὰ περίστα- 92 σιν κρίνειν τάλῃδες, μηδ' ἐκ τῶν κατὰ φύσιν νομθετέων, ἐλεγον αὐτοῖς μέτρα τῶν πάντων ἐρήξιν, οὐχ ὁρῶντες ὅτι πᾶν τὸ φαινόμενον, κατὰ ἀντιπερίστασιν καὶ διαθεσιν φαίνεται. ἦτοι γούν πάντα ἀληθῆ ἤρητον, ἢ πάντα ψευδῆ. εἰ δ' ἐνία ἐστὶν ἀληθῆ, τίς διακατεῖν; οὔτε γὰρ αἰσθηθεῖ τὰ κατὰ αἴσθησιν, πάντων ἴσων αὐτῆ φαινομένων οὔτε νοήσει, διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν. ἀλλῆ δὲ παρὰ ταύτας εἰς ἐπίκρισιν δύναμις οὐχ ὁράται. εἰ οὖν (Φασὶ) περὶ τινος διαβεβαιωμένος αἰσθητοῦ ἢ νοητοῦ, πρῶτερον ὀφείλει τὰς περὶ τούτων διζῆας καταστῆσαι. εἰ μὲν γὰρ ταῦτα, οἱ δὲ ταῦτα ἀνήρηκασιν. * δεῖ δὲ ἢ δι' αἰσθη- 93 τοῦ ἢ νοητοῦ κριθῆναι. ἐκάτερα δὲ ἀμφισβητεῖται. οὐ τούτων δυνατὸν τὰς περὶ αἰσθητῶν ἢ νοητῶν

93 debet: alii enim ista, alii alia abutulerunt. * Necessum est autem vel sensu vel intelligentia judicari. ceterum de utriusque contentio est. Non igitur possibile est, opinionones de rebus sensibili
 DIOGENIS LAERTII. FIFF

επικρίναι δόξας, είτε δια τὴν ἐν ταῖς νοήσεσι μά-
 χην ἀπαιτητὴν, πᾶσιν ἀναγρηθήσεται τὸ μέτρον,
 ᾧ δοκεῖ τὰ πάντα διακριθῆσθαι. πάντων ἴσος ἡ-
 γήσονται. ἐπιφροσιν ὁ συζητῶν ἡμῖν, τὸ φαινόμε-
 νον πιστὸν ἐστίν, ἢ οὐ· εἰ μὲν οὐ πιστόν ἐστιν, οὐ-
 δὲν ἔξει λέγειν πρὸς τὸν ἄφαινεταί τούαντιν·
 ὡς γὰρ αὐτὸς πιστὸς τὸ φαινόμενον λέγων, οὕτω
 καὶ ὁ ἐναντίος. εἰ δ' ἀπιστον, καὶ αὐτὸς ἀπιστη-
 94 θήσεται, τὸ φαινόμενον λέγων. * τὸ τε πείθον
 οὐχ ὑπάλληπτον ἀληθὲς ὑπάρχειν. εὐ γὰρ πάν-
 τας τὸ αὐτὸ πείθειν, οὐδὲ τοὺς αὐτοὺς συνεχέ-
 γνίεται δὲ καὶ παρὰ τὸ ἐκτὸς ἢ πιθανότης, πα-
 ρὰ τὸ ἐνδοξόν τοῦ λέγοντος, ἢ παρὰ τὸ φροντι-
 στικόν, ἢ παρὰ τὸ αἰμύλον, ἢ παρὰ τὸ σύνθετες,
 ἢ παρὰ τὸ κεχαρισμένον. ἀνήρουν δὲ καὶ τὸ κριτή-
 ριον, λόγῳ τοιῶδε. ἦτοι κέκριται καὶ τὸ κριτή-
 ριον, ἢ ἀκριτόν ἐστίν. ἀλλ' εἰ μὲν ἀκριτόν ἐστιν,
 ἀπιστον καθέστηκε, καὶ διμαρτηκε τοῦ ἀληθοῦς
 καὶ τοῦ ψευδούς· εἰ δὲ κέκριται, ἐν τῶν κατὰ
 μέρος γνήσεται κρινόμενον ὡστ' ἀν τὸ αὐτὸ καὶ
 κρινεῖν καὶ κρινέσθαι, τὸ κερικὸς τὸ κριτήριον
 ὑφ' ἑτέρου κριθήσεται, κακίον ὑπὸ ἄλλου,
 95 καὶ οὕτως εἰς ἀπειρον. * πρὸς τῷ καὶ διαφωεί-
 σθαι τὸ κριτήριον τῶν μὲν, τὸν ἄνθρωπον κριτή-
 ριον εἶναι λεγόντων, τῶν δὲ, τὰς αἰσθήσεις ἄλ-
 λων, τὸν λέγον ἕνιον, τὴν καταληπτικὴν φαν-
 τασίαν, καὶ ὁ μὲν ἄνθρωπος καὶ πρὸς αὐτὸν δια-
 φωνεῖται, καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους· ὡς δὲ ἄλλοι ἐν
 τῶν διαφώνων ἕνιον καὶ ἑθῶν. αἱ δὲ αἰσθήσεις
 ψευδοῦνται· ὁ δὲ λόγος, διαφώνος. ἢ δὲ κατα-
 ληπτικὴ φαντασία ὑπὸ γού κρινεται, καὶ ὁ γούς
 πικίλως τρέπεται. ἀγνωστον αὖν ἐστὶ τὸ κριτή-
 96 ριον, καὶ διὰ τοῦτο ἢ ἀλήθεια. * σημείον τὸ οὐκ
 εἶναι. εἰ γὰρ ἐστὶ φασὶ σημείον, ἦτοι αἰσθη-
 τὸν ἐστίν, ἢ νοητὸν. αἰσθητὸν μὲν οὐκ ἐστίν,
 ἐπεὶ τὸ αἰσθητὸν κοινὸν ἐστὶ τὸ δὲ σημείον, ἢ
 διον. καὶ τὸ μὲν αἰσθητὸν κατὰ διαφωράν, τὸ δὲ
 σημείον, τῶν πρὸς τι. νοητὸν δὲ οὐκ ἐστίν· ἐπεὶ

bile. At sensibile non est: nam sensibile, commune est; signum verò, proprium. Ac sensibile quidem per differentiam consideratur; signum vero ex his est quæ ad aliquid dicantur. Intelligibile itidem non est. Nam intelligibile est, qui si propter eam, quæ est in intelligentis pugnam, omnibus renuntiandum est, tollitur mensura, ad quam cuncta diligenter exacta videntur. Omnia igitur æqualia arbitrabuntur. Ad hæc, ait, qui nobiscum disputat, quod apparet ei probabile est, aut non. Si quidem probabile est, nihil adversus illum dicere poterit, cui contrâ videtur. Sicut enim ipse probabilis est qui perspicuum esse affirmat, ita et adversarius. Sin autem non probabile, neque ipsi crederetur qui clarum esse ac manifestum dicit. * Quod autem persuadet, verum esse arbitrandum non est. Neque enim idem omnibus persuadet, neque eisdem semper. Fit autem persuasio etiam per id quod extrinsecus est, sive ob dicentis gloriam, sive ob curam ejus, sive ob suavitatem, sive ob consuetudinem, sive ob id quod gratius est. Tollebant autem et judicandi facultatem ista ratione. At judicata quoque est judicandi vis, aut non judicata. At si quidem non judicata est, fides ei nulla habetur, exciditque à veri fallique judicio. Sin verò judicata est, una erit eorum rerum quæ per partes judicantur. Itaque idem esset quod judicaret et judicaretur, id quod judicandi facultatem judicavit ab altera judicabitur, illaque rursus ab alia, atque ita in infinitum procedet. * Præterquam quod de judicandi instrumento sententia concors non est, aliis, hominem judicandi facultate præditum esse, dicuntibus; aliis, sensum; aliis, rationem; quibusdam item, perceptibilem imaginationem. Atqui homo quidem et secum et cum aliis dilidit, quod ex legum consuetudinumque differentis constat. Porro sensus, mentiuntur; ratio autem, discordat: perceptibilique phantasia, ab animo judicatur, animalique ipse variis motibus circumagatur. Hac ergo ratione ignotum est judicandi instrumentum, ac per id veritas quoque ignoratur. * Signum item esse negant. Nam si quidem signum est, inquam, aut sensibile est, aut intelligibile.

bilibus intelligibilibusque judicare. Atqui si propter eam, quæ est in intelligentis pugnam, omnibus renuntiandum est, tollitur mensura, ad quam cuncta diligenter exacta videntur. Omnia igitur æqualia arbitrabuntur. Ad hæc, ait, qui nobiscum disputat, quod apparet ei probabile est, aut non. Si quidem probabile est, nihil adversus illum dicere poterit, cui contrâ videtur. Sicut enim ipse probabilis est qui perspicuum esse affirmat, ita et adversarius. Sin autem non probabile, neque ipsi crederetur qui clarum esse ac manifestum dicit. * Quod autem persuadet, verum esse arbitrandum non est. Neque enim idem omnibus persuadet, neque eisdem semper. Fit autem persuasio etiam per id quod extrinsecus est, sive ob dicentis gloriam, sive ob curam ejus, sive ob suavitatem, sive ob consuetudinem, sive ob id quod gratius est. Tollebant autem et judicandi facultatem ista ratione. At judicata quoque est judicandi vis, aut non judicata. At si quidem non judicata est, fides ei nulla habetur, exciditque à veri fallique judicio. Sin verò judicata est, una erit eorum rerum quæ per partes judicantur. Itaque idem esset quod judicaret et judicaretur, id quod judicandi facultatem judicavit ab altera judicabitur, illaque rursus ab alia, atque ita in infinitum procedet. * Præterquam quod de judicandi instrumento sententia concors non est, aliis, hominem judicandi facultate præditum esse, dicuntibus; aliis, sensum; aliis, rationem; quibusdam item, perceptibilem imaginationem. Atqui homo quidem et secum et cum aliis dilidit, quod ex legum consuetudinumque differentis constat. Porro sensus, mentiuntur; ratio autem, discordat: perceptibilique phantasia, ab animo judicatur, animalique ipse variis motibus circumagatur. Hac ergo ratione ignotum est judicandi instrumentum, ac per id veritas quoque ignoratur. * Signum item esse negant. Nam si quidem signum est, inquam, aut sensibile est, aut intelligibile.

εἰ ἐστὶ νοητὸν, ἦτοι φαινόμενον ἐστὶ φαινόμενον,
 ἢ ἀφανὲς ἀφανούς, ἢ ἀφανὲς φαινομένου, ἢ
 φαινόμενον ἀφανούς. οὐδὲν δὲ τούτων ἐστίν· οὐκ
 ἀρα ἐστὶ σημείον. φαινόμενον μὲν οὐ φαινόμε-
 νού οὐκ ἐστίν, ἐπεὶ τὸ φαινόμενον οὐ δέεται ση-
 μείον· ἀφανὲς δὲ ἀφανούς οὐκ ἐστίν, ἐπεὶ δὲ
 φαινεσθῆαι τὸ ἐκκαλυπτόμενον ὑπό τινας. * ἀφα-
 97 νὲς δὲ φαινόμενον οὐ δύναται, καθῆτι δὲ φαινε-
 σθαι τῷ ἑτέρῳ, παρῆξον ἀφορμὴν ἀποκαλύψεως.
 φαινόμενον δὲ ἀφανούς οὐκ ἐστίν, ἐτι τὸ σημείον,
 τῶν πρὸς τι ὄν, συγκαταλαμβάνεσθαι ὀφείλει
 τῷ οὐ ἐστὶ σημείον τὸ δὲ μὴ ἐστίν. οὐδὲν ἀρα τῶν ἀ-
 δῆλων ἀν καταλαμβάνοντο διὰ γὰρ τῶν σημείων
 λέγεται τὰ ἀδῆλα καταλαμβάνεσθαι. ἀναμρούται
 δὲ τὸ αἰτίον ἄδε τὸ αἰτίον τῶν πρὸς τι ἐστίν πρὸς
 γὰρ τῷ αἰτιατῷ ἐστὶ τὰ δὲ πρὸς τι ἐπινοεῖται
 μόνον, ὑπάρχει δὲ οὐ. καὶ τὸ αἰτίον οὐ ἐπινοεῖ-
 το ἀν μόνον. * ἐπεὶ εἴπερ ἐστίν αἰτίον, ὀφείλει ἐ-
 98 χεῖν τὸ οὐ λέγεται αἰτίον, ἐπεὶ οὐκ ἐστὶ αἰτίον.
 καὶ ὡς περὶ πατῆρ, μὴ παρόντος τοῦ πρὸς ὃν λέ-
 γεται πατῆρ, οὐκ ἀν εἴη πατῆρ, οὕτως δὲ καὶ
 τὸ αἰτίον. οὐ παρῆστι δὲ πρὸς ὃ νοεῖται τὸ αἰ-
 τίον (οὔτε γὰρ γενέσθαι, οὔτε φθορᾶ, οὔτε ἄλ-
 λω τινί) οὐκ ἀρα ἐστίν αἰτίον. καὶ μὴν εἰ ἐστίν
 αἰτίον, ἦτοι σῶμα σῶματός ἐστίν αἰτίον, ἢ ἐ-
 σώματων ἀσωμάτων. οὐδὲν δὲ τούτων· οὐκ ἀρα
 ἐστίν αἰτίον. σῶμα μὲν οὐν σώματος οὐκ ἀν εἴη
 αἰτίον, ἐπεὶ περ ἀμφοτέρω τῶν αὐτῶν εἴη Φύ-
 σιν. καὶ εἰ τὸ ἕτερον αἰτίον λέγεται, παρ' ὅσον
 ἐστὶ σῶμα, καὶ τὸ λυτὸν σῶμα ὄν, αἰτίον γε-
 νήσεται. * κοινὸς δὲ ἀμφοτέρων αἰτίων ὄντων, 99
 οὐδὲν ἐστὶ τὸ πάσχον. ἀσωμάτων δὲ ἀσωμά-
 του οὐκ ἀν εἴη αἰτίον, διὰ τὸν αὐτὸν λόγον. ἀ-
 σώματος δὲ σώματος οὐκ ἐστίν αἰτίον· ἐπεὶ οὐ-
 δὲν ἀσωμάτων ποιεῖ σῶμα. σῶμα δὲ ἀσωμά-
 του οὐκ ἀν εἴη αἰτίον ὅτι τὸ γενόμενον, τῆς πα-
 σχούσης ὕλης ὀφείλει εἶναι. μὴ δὲν δὲ πάσχον,
 διὰ τὸ ἀσωμάτων εἶναι, οὐδ' ἀν ὑπό τινας γίνε-
 το. οὐκ ἐστὶ τῶν αἰτίων. ἢ συνεισάγεται τὸ ἀ-
 νυποστάτους εἶναι τὰς τῶν ἕλων ἀρχάς. δεῖ γὰρ

minimè subsistere principia rerum. Aliquid enim sit

εἴηαι τὸ παιῶν καὶ δρῶν. ἀλλὰ μὴ οὐδὲ κίνησις ἐστὶ. τὸ γὰρ κινούμενον, ἥτοι ἐν ᾧ ἐστὶ τὸ κινεῖται, ἢ ἐν ᾧ μὴ ἐστὶν. καὶ ἐν ᾧ μὴ ἐστὶ τὸ πῶ, οὐ κινεῖται ἐν ᾧ δεοῦ ἐστὶν, οὐδὲ κινεῖται. οὐκ ἐστὶν οὐ κίνησις. * ἀνήρουν δὲ καὶ μάθησιν. εἴπερ (Φασὶ) διδάσκειται τι, ἥτοι τὸ ἐν τῷ εἶναι διδάσκειται. ἢ τὸ μὴ ἐν, τῷ μὴ εἶναι. οὐτε δὲ τὸ ἐν τῷ εἶναι διδάσκειται (ἢ γὰρ τῶν ὄντων φύσις πάσι φαίνεται καὶ γινώσκειται) οὐτε τὸ μὴ ἐν, τῷ μὴ ὄντι. τῷ γὰρ μὴ ὄντι οὐδὲν συμβέβηκεν) ὥστε οὐτε τὸ διδάσκεισθαι. οὐδὲ μὴ γινώσκεισθαι (Φασὶ) οὐτε γὰρ τὸ ἐν γίνεσθαι (ἐστὶ γὰρ) οὐτε τὸ μὴ ὄν (οὐδὲ γὰρ ὄφισθηκε) τὸ δὲ μὴ ὄφισθησθαι· μηδὲ ἐν, οὐδὲ τὸ γίνεσθαι
 100 εὐτίχηκε. * Φύσει τε μὴ εἶναι ἀγαθὸν ἢ κακόν. εἰ γὰρ τι ἐστὶ φύσει ἀγαθὸν καὶ κακόν, πάσι ἐφείδει ἀγαθὸν ἢ κακόν ὑπάρχειν, ὡς περ ἢ χρωῖν πάσι ψυχρὸν. κοινὸν δὲ οὐδὲν πάντων ἀγαθὸν ἢ κακόν ἐστίν. οὐκ ἀρα ἐστὶ φύσει ἀγαθὸν ἢ κακόν. ἥτοι γὰρ πᾶν τὸ ὑπὸ τινος δοξαζόμενον ἢ τιὸν ἀγαθόν, ἢ οὐ πᾶν. καὶ πᾶν μὲν οὐ ρητέον, ἐπεὶ τὸ αὐτὸ ὄφ' οὐ μὲν δοξαζέται ἀγαθόν, ὡς ἢ ἡδονὴ ὑπὸ Ἐπικούρου. ὄφ' οὐ δὲ κακόν, ὡς ὑπὸ Ἀντισθένης. συμβέβηκεται ταῖν τὸ αὐτὸ, ἀγαθὸν τε εἶναι καὶ κακόν. εἰ δ' οὐ πᾶν λέγομεν τὸ ὑπὸ τινος δοξαζόμενον ἀγαθόν, δεήσει ἡμᾶς διακρίνειν τὰς δόξας. ἐπερ οὐκ ἐνδεχόμενον ἐστὶ, διὰ τῆς ἰσοσθένειας τῶν λόγων. ἀγνωστον οὖν τὸ φύσει ἀγαθόν. * ἐστὶ δὲ καὶ τὸν ὅλον τῆς συναγωγῆς αὐτῶν τρόπον συνδεῖν ἐκ τῶν ἀπειριφθεισῶν συντάξεων. αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Πύρρων οὐδὲν ἀπέλιπεν, εἰ μέντοι συνήθει αὐτοῦ, Τίμων καὶ Αἰνειδῆμος καὶ Νομήμιος καὶ Ναυσίφανης, καὶ ἄλλοι τιοῦτοι. οἷς ἀντιλέγοντες εἰ δογματικῆς φασιν, αὐτοὺς καταλαμβάνεσθαι καὶ δογματικῆς ἐν ᾧ γὰρ δοκεῖσι διελέγχειν, καταλαμβάνονται. καὶ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ κρατύνουσι καὶ δογματικῶσι. καὶ γὰρ ὅτε φασὶ μὴ ἐν ὄντι, καὶ πασι λόγῳ λόγον ἀντικεῖσθαι, αὐτὰ ταῦ-

neesse est quod facit atque operatur. Enimverò neque motus est: nam quod movetur vel in loco ubi est, vel in eo ubi non est movetur. Non in loco ubi est; in quo autem non est, neque movetur. non est igitur motus. * Disciplinas item hoc modo auferebant. Si quid, aiebant, docetur, aut quod est eo ipso quod est docetur; aut quod non est, eo ipso quod non est. Neque verò quod est, eo ipso quod est docetur. (namque natura omnium quæ sunt, omnibus patet, atque cognoscitur) neque id quod non est, eo quod non est. Et enim quod non est, nihil contingit; quare nec id ut doceatur. Neque generatio quidem iniquit, est. Neque enim fit quod est, cum jam sit neque quod non est, neque enim subsistit. Quod autem non subsistit, neque est, neque fieri quidem meruit. * Naturâ quoque bonum aliquod aut malum esse, ita negant. Si quid enim, ajunt, naturâ bonum aut malum est, omnibus bonum aut malum esse debet, quemadmodum nix omnibus æquè frigida est: nullum est autem bonum aut malum quod sit commune omnium. non igitur est naturâ bonum aut malum. Aut enim omne quod à quoriam existimatur bonum dicendum est, aut non omne. At omne dicendum non est: namque idem ab aliquo putatur bonum, sicut voluptas ab Epicuro; ab aliquo è converso malum, nimirum ab Antisthene. Continget igitur idem et bonum esse et malum. Quòd si non omne quod ab aliquo putatur, bonum dixerimus, necesse erit nos discernere opiniones: quòd per parem rationum vim possibile non est. Ignoratur itaque quòd fit naturâ bonum. * Licet autem totum collectionis illorum modum ex his quæ reliquæ monumentis animadvertere. Quamquàm Pyrrho quidem ipse nullum reliquit opus, verùm discipuli et necessarii ejus, Timon et Enefidemos, et Numenius ac Nauphianes, atque alii hujusmodi. Quibus contradicentes Dogmatici ajunt, illos comprehendere et decreta habere. Nam eo quod arguere, et cateros evertere conantur, profectò comprehendunt. namque eo ipso et asserunt et dogmata asserunt. Nam cum è nihil definire ajunt, omnique rationi contrariam objectam esse rationem, ea

ipsa et definiant et decretum proferunt. Adversus quos illi respondet. * De iis quæ patitur ut homines, fatemur: nam et quòd dies sit, quòdque vivamus, et alia multa quæ in vita nostra manifesta sunt, scimus: ceterum de his quæ Dogmatici asserunt, ea se ratione comprehendere dicentes, veluti de incertis, neitiqum consentimus. Solas verò passiones agnoscimus. Nam et nos videre confitemur, nosque intelligere scimus: verùm quo pacto videamus, aut intelligamus, ignoramus. Quin quòd hoc album videatur, narrando dicimus, non asserendo non assero ita fit. * Porro de ea voce qua nihil nos definire dicimus, atque similibus, non iis dogmata adstruimus. neque enim similia sunt his quæ illi asserunt, puta quòd globosus, sphaeræ instar, sit mundus. Nam eam quidem incertam rem esse dicimus; hæ vero certæ confessiones sunt. Eo itaque quòd nihil definire dicimus, neque hoc ipsum definimus. Rursus illos Dogmatici vitam etiam tollere asserunt, dum omnia ex quibus vita constat evertunt. At contrâ, eos illi mentiri asserunt: non enim visum se auferre, sed quomodo se habeat vis videndi ignorare se dicunt. Enimverò quòd apparet, ponimus; non quòd tale, quale cernitur, sit. Etiam quòd urit ignis, sentimus, verùm an habeat urendi naturam, non pronuntiamus. * Quòdque moveatur quispiam, et quòd pereat, videmus; verùm ista quo pacto fiant, ignoramus. Eis igitur, ajunt, solum reluctamur, quæ in conspicuis rebus proximè afflunt incerta. Namque dum collectionis illorum modum dicimus, quòd apparet exponimus; cum verò non habere eminentias asserimus, non jam quòd apparet, sed aliud dicimus. Unde et Timon in Pythone ait, Non excelsis Pyrrhoni consuetudinem: et in Indalmis ita dicit: *Quòd verò apparet tota ut utique profectum.* Atque in libro De sensibus: Quòd, inquit, istud dulce sit non pronuntio, quòd autem videatur, assentior. * Enefidemos quoque in primo De Pyrrhonis rationibus, Ni-

τα καὶ ὀρίζονται καὶ δογματικῶσι. πρὸς οὓς ἀποκρίνεται, * Περὶ μὲν ἂν ὡς ἀνθρώπου πασχόμεν, ἐμολογούμεν. καὶ γὰρ ὅτι ἡμέρα ἐστὶ, καὶ ὅτι ζῶμεν, καὶ ἄλλα πολλὰ τῶν ἐν τῷ βίῳ φαινόμενων διαγινώσκουμεν· περὶ δὲ ἂν εἰς δογματικῶσι διαβεβαιούνται τῷ λόγῳ, φάμενοι κατελήφθαι, ἐπέχομεν περὶ τούτων ὡς ἀδήλων· μὴνα δὲ τὰ πάθη γινώσκουμεν. τὸ μὲν γὰρ ὅτι ἰρῶμεν, ἐμολογούμεν, καὶ τὸ ὅτι τὸδε νοούμεν, γινώσκουμεν· πῶς δὲ ἰρῶμεν, ἢ πῶς νοούμεν, ἀγνωσοῦμεν. καὶ ὅτι τὸδε λευκὸν φαίνεται, διηγηματικῶς λέγομεν, οὐ διαβεβαιούμενοι εἰ καὶ ὄντως ἐστὶ. * περὶ δὲ τῆς οὐδὲν ὀρίζω φωνῆς, καὶ τῶν ἑταίρων, λέγομεν ὡς ἐν δογματικῶν. οὐ γὰρ εἰσὶν ἕματα τῷ λέγειν ὅτι σφαιροειδῆς ἐστὶν ὁ κόσμος. ἀλλὰ γὰρ τὸ μὲν, ἀδήλον, αἰ δὲ, ἐξημολογήσεις εἰσὶ. ἐν ᾧ οὐδὲν λέγομεν μὴ ἐν ὀρίζω, οὐδ' αὐτὸ τούτο ὀρίζομεθα. πάλιν εἰ δογματικῶσι φασὶ καὶ τὸν βίον αὐτοῦ ἀναιρεῖν, ἐν ᾧ πάντα ἐκβάλλουσιν ἐξ ἂν ὁ βίος συνίστηκεν. εἰ δὲ ψευδεσθῆαι φασὶν αὐτούς. οὐ γὰρ τὸ ὄραν ἀναιρεῖν, ἀλλὰ τὸ πῶς ὄραν ἀγνοεῖν. καὶ γὰρ τὸ φαινόμενον τιθέμεθα, οὐχ ὡς καὶ τιοῦτον ὄν. καὶ ὅτι πῦρ καίτι αισθανόμεθα· εἰ δὲ φύσιν ἔχει καυστικῆν, ἐπέχομεν. * καὶ ὅτι κινεῖται τὴ βλεπούμεν, καὶ ὅτι φθίρεται· πῶς δὲ ταῦτα γίνεσθαι, οὐκ ἴσμεν. μόνον οὖν (φασὶν) ἀνθιστάμεθα πρὸς τὰ παυσιφιστάμενα τοῖς φαινόμενοις ἀδήλα. καὶ γὰρ ὅτε τὴν εἰκόνα ἐξοχᾶς λέγομεν ἔχειν, τὸ φαινόμενον διασαφύομεν· ἔταν δὲ εἴπωμεν μὴ ἔχειν αὐτὴν ἐξοχᾶς, οὐκέτι ὁ φαίνεται, ἕτερον δὲ λέγομεν. ὁδὲν καὶ ὁ Τίμων ἐν τῷ Πύθωνι φησὶ, μὴ ἐκβεβηκέναι τὴν συνήθειαν. καὶ ἐν τοῖς ἰσθλαμοῖς οὕτω λέγει·

Ἀλλὰ τὸ φαινόμενον παντὶ σθένει ὄπερ ἂν ἔλθῃ.

καὶ ἐν τοῖς περὶ αισθήσεων φησὶ, τὸ μὲν ὅτι ἐστὶ γλυκὺ, οὐ τίμημι· τὸ δὲ ὅτι φαίνεται, ἐμολογῶ. * καὶ Αἰνειδῆμος ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Πύρρων 106

φανέντων λόγων, οὐδὲν φησὶν ἀρῆζειν τὸν Πύρρωνα
 δογματικῶς, διὰ τὴν ἀντιλογίαν, τοῖς δὲ Φαι-
 νομίοις ἀναλοῦσθαι. ταῦτα δὲ λέγει καὶ τῶ κα-
 τὰ σοφίας, καὶ τῶ περὶ ζητήσεως. ἀλλὰ καὶ
 Ζεύξης ὁ Αἰνεσιδήμου γνωρίζωσιν ἐν τῶ περὶ διττῶν
 λόγων, καὶ Ἀντίχοος ὁ Λαοδικεύς, καὶ Ἀπελ-
 λάς ἐν τῶ Ἀγρίππα, τίθεισι τὰ Φαινόμενα μὴ-
 να. ἔστιν οὖν κριτήριον κατὰ τοὺς σκεπτικῶς τὸ
 Φαινόμενον, ὡς καὶ Αἰνεσιδήμος φησὶν οὕτω δὲ
 καὶ Εἰπικούρου. Δημέκριτος δὲ, μὴδὲν εἶναι τῶν
 107 Φαινόμενων. τὰ δὲ, μὴ εἶναι. * πρὸς ταῦτο τὸ
 κριτήριον τῶν Φαινόμενων οἱ δογματικοὶ φασιν,
 ὅτι ὅτε ἀπὸ τῶν αὐτῶν διὰ φεροῖ προσπίπτουσι
 φαντασίαι, ὡς ἀπὸ τοῦ πύργου ἢ στρουγγύλου,
 ἢ τετραγώνου, ὁ σκεπτικὸς εἰ οὐδετέραν προκρί-
 νη, ἀπρακτικῶς· εἰ δὲ τῆ ἑτέρας κατακαλοῦσθαι,
 εὐκείνῃ τὸ ἰσοσθένες (φασὶ) τοῖς Φαινόμενοις ἀπο-
 δώσει. πρὸς οὗς οἱ σκεπτικοὶ φασιν, ὅτι ὅτε προ-
 σπίπτουσιν ἀλλήλαις φαντασίαι, ἑκατέρας ἐροῦ-
 μεν φαίνεσθαι καὶ διὰ τοῦτο τὰ Φαινόμενα τι-
 θέναι ὅτι φαίνονται. τέλος δὲ οἱ σκεπτικοὶ φασὶ
 τὴν ἐποχὴν, ἢ σμίας τρόπον ἐπακαλοῦσθαι ἢ ἀτα-
 ραχία, ὡς φασιν οἱ τε περὶ τὸν Τίμωνα καὶ Αἰ-
 νεσιδήμου. * οὐτε γὰρ ταδὲ εἰλοίμεθα, ἢ ταῦτα
 108 Φευξοίμεθα ὅσα περὶ ἡμᾶς ἐστὶ. τὰ δὲ ὅσα
 περὶ ἡμᾶς οὐκ ἐστὶν, ἀλλὰ κατ' ἀνάγκην, οὐ
 δυνάμεθα Φεύγειν· ὡς τὸ πεινῆν, διψῆν, ἀλ-
 γεῖν· οὐκ ἐστὶ γὰρ λόγῳ περιελθεῖν ταῦτα. λε-
 γόντων δὲ τῶν δογματικῶν, πᾶς δυνήσεται βιοῦν

26 Ὅσα περὶ ἡμᾶς ἐστὶ. τὰ δὲ ὅσα περὶ ἡμᾶς οὐκ ἐστὶ. Le-
 gendum παρ' ἡμῶν, utroque loco. Ita enim probabant
 τὸν ἀεμαχίαν esse confectatium τῆς ἐποχῆς, quia omnis
 supra et appetito (circa quas est maxime παραχρῆ) cir-
 ca res illas versatur, quæ à nobis, aut à nostro pen-
 dent aliquatenus arbitrio, aut ad rationis arbitrium re-
 duci possunt. Nam quæ necessitate contingunt, παρα-
 χρῆ non movent (movere cerè, si sapiamus; aut sapi-
 entes, quorum multa in eam rem, de tolerandis quæ
 necessitate, non proprii culpa, aut errore, contingunt,
 ad patientiam & æquitate animi præcepta extant;
 animus, non debent: quia de his ratio non deliberat.
 Si igitur quæ παρ' ἡμῶν, sunt nobis indifferentia, ut
 quæ necque boni, necque mali specie in utramvis par-
 tem rationum inclinent, nulla erit παραχρῆ. Τὰ παρ'
 ἡμῶν, intellige, non more Stoico, quæ plane sunt

hil, ait, per modum dogmatis definire
 Pyrrhonem, propter contradictionem, ve-
 rum quæ sunt apparentia sequi. Eadem ait
 in libro Contra philosophiam; et in libro,
 De quaestione. Zeuxis item Ænesidemi
 necessarius, in libro De duplicibus ratio-
 nibus. Antiochus item Laodicenus, et Ap-
 pellas in Agrippa, ea solum ponunt quæ
 apparent. Est igitur judicandi facultas se-
 cundum Scepticos, id quod apparet, sic-
 uti et Ænesidemus ait: ea in sententia et
 Epicurus fuit. Porro Democritus nihil se
 nosse ait eorum quæ apparent. Quædam
 verò ex his ne esse quidem. * Adversus
 109 hanc judicandi facultatem quæ in appar-
 entibus consistit, Dogmatici ajunt, cum
 ab eisdem diversæ phantasiæ incidunt,
 quemadmodum à turre vel rotunda, vel
 quadrata; Scepticus si neutram præferat,
 sine effectû erit: sin verò alteram sequitur,
 non jam, inquit, æquas vires his quæ
 apparent reddet. Ad quos ajunt Sceptici,
 quod quando variæ incidunt imaginatio-
 nes, utraque apparere dicemus: atque
 ideo apparentia ponere quia apparent.
 Cæterum finem Sceptici ajunt, assensû re-
 tentionem, quam sequitur umbra in mo-
 rem animi tranquillitas; ut ait et Timon
 et Ænesidemus. * Neque enim ista elige-
 mus, aut alia fugiemus, quæ in nostra
 potestate sunt; at illa, quæ in nostra po-
 testate non sunt, sed per necessitatem, vi-
 tare non possumus; ut est esse fugire, et siti-
 re, et dolere. Neque enim ista ratione
 auferri possunt. Dicentibus verò Dogma-

nostrî juris, aut esse saltē illi voluerunt: sed illa qua-
 cumque, in quibus aliquis adhiberetur & humanæ
 prudentiæ ad vitandum, vel adipiscendum, locus. Hæc
 scripsērām, cum se obtulit M. Tulli Cicero in E-
 pipholis ad Famul. (sæpè lectis, sæpè relegendis) locus:
 quem, quia ad rem & expositionem nostram, non par-
 rum facere vilis, non omnittendum credidi: Quod au-
 tem scribit te, quod pro te ipso non facias, id pro me
 facere, ut de me istem aliquid; omni te, ut optime,
 mihi que charissime visite, de me meo libero. Ego enim
 quæ provideri poterunt, non fallam in his: quæ cautio-
 nem non habebunt; de his non velle laboro. Sed etenim
 providens, si plus possidem, quam homini à rebus na-
 tura tribui potest. Ita ille. Mox, si visus fuerit, pro,
 si visus fuerit, in Aldobrandiâ versione corrigendum.
 Mar. Casaub.

ticis, quomodo vivere poterit Scepticus,
 dum non detrectat, si jubeatur, etiam pa-
 trem necare: respondet illi de Dogmati-
 cis, quo modo vivere poterit Dogmaticus
 et ablinere quaestioribus, non de rebus vi-
 tæ communis et observandis? Quare et e-
 ligimus aliquid ex consuetudine, et fugi-
 mus, et legibus utimur. Sunt qui dicant
 Scepticos finem dixisse à perturbationibus
 liberam animi statum, sicut qui manue-
 tudinem.

T I M O N.

T I M Ω Ν.

109 * Α Pollonides Nicæus, qui à nobis lau-
 datus est in Panmetro, in primo
 Commentariorum in Sillos, quod opus
 suum ille Tibercio Cæsari dedicavit, Timo-
 nem asserit patre Timarcho, genere Phila-
 sium fuisse, juvenemque relictum saltationi
 operam dedisse, postea verò mutata sen-
 tentiâ Megara se ad Stilponem contulisse,
 quicum diutius commoratur, rursus in pa-
 triam rediisse, uxoremque duxisse. Deinde
 Elidem concessisse cum uxore ad Pyrrho-
 nem, ibique moratum esse, quoad illi filii
 nati essent: quorum majorem natu Xan-
 thum vocavit, medicinamque docuit, vi-
 tæ etiam et instituti sui successorem reli-
 110 quit. * Erat autem Timon, ut et Sotion in
 undecimo testatur, eloquentiâ insignis: Sed
 eum egeret alimentis, in Hellepontum
 Propontidemque concessit, atque Chal-
 cedone Philosophiam, et Oratoriam exer-
 cens, laudem meruit. Hinc jam locupletior
 factus, Athenas profectus est, atque
 illic ad obitum usque perseveravit, cum
 breve tempus Thebis egisset. Quin et An-
 tigono Regi, et Ptolemeo Philadelpho
 cognitus et charus fuit, sicuti ipse in Jam-
 bis suis testatur. Erat autem, inquit An-
 tigonus, et potationis studiosus; nec Phi-
 losophia admodum vacabat. Nam et poë-
 mata conscripsit, et versus, et tragedias,
 et satyras, et comedias triginta, tragœ-
 dias verò sexaginta, Sillos item et cinæ-

ὁ σκεπτικὸς μὴ Φεύγειν τὸ· εἰ καὶ κελουθέντῃ,
 κρουσθῆναι τὸν πατέρα· φασὶν εἰ σκεπτικὸς περὶ
 τῶν δογματικῶν, πᾶς δυνήσεται βιοῦν δογματι-
 κῶς ζητήσεως ἀπέχων, οὐ περὶ τῶν βιωτικῶν
 καὶ τηρητικῶν· ὡς τε αἰρουμένω τι κατὰ τὴν
 συνήθειαν καὶ Φεύγειν, καὶ νόμοις χράμεθα-
 τινες δὲ, καὶ τὴν ἀπαθειαν· ἄλλοι δὲ τὴν πρᾶ-
 τῆτα τέλος εἶπεν φασὶ τοὺς σκεπτικῶς.

* Α Πωλλωνίδης ὁ Νικαεύς, ὁ παρ' ἡμῶν, ἐν
 τῶ πρώτῳ τῶν εἰς τοὺς Σίλλους ὑπομνη-
 ματων, ἀ προσφώνῃ Τιβερίῳ Καίσαρι, φησὶ
 τὸν Τίμονα εἶναι πατὸρ μὲν Τιμαρχῶ, ἐλια-
 σίου δὲ τὸ γένος· νέον δὲ καταλειφθέντα, χη-
 ρεμένον, ἔπειτα καταγόντῃ, ἀποδημῆσαι εἰς Μί-
 γαρα πρὸς Στίλπονᾶν κελουθὸν συνδιατριψάντα,
 αὐτῆς ἐπανελθεῖν οὐκὰς καὶ γῆμαι. εἶτα πρὸς
 Πύρρωνα εἰς Ἠλίδν ἀποδημῆσαι μετὰ γυναίκος,
 καὶ καὶ διατρίβειν, ἕως αὐτῶ παιδερασθέντον ἂν
 τὸν μὲν πρεσβύτερον, Ξάνθον ἐκάλεισε, καὶ ἰα-
 τρικὴν εἰδὶδαθε, καὶ διαδοχὸν τοῦ βίου κατέλειπεν.
 * ὁ δὲ Τίμων ἐλλόγμος ἦν, ὡς καὶ Σωτῖων ἐν τῶ
 110 ἐνδεκάτῳ φησὶν. ἀπορῶν μόντοι τριφῶν, ἀπῆ-
 ρεν εἰς τὸν Ἑλλήσποντον καὶ τὴν Προποντιδα· ἐν
 Χαλκηδόνι τε σεφιστεύων ἐπιπλῖον ἀποδοχῆς κ-
 ἐξῶσθῃ, ἐντεῦθεν τε πορισάμενος, ἀπῆρεν εἰς Ἀθή-
 νας· καὶ καὶ διέτριβε μέχρι καὶ τελευτῆς, ὀλίγον
 χρόνον εἰς Θήβας διαδραμῶν. ἐγνωσθῆ δὲ καὶ
 Ἀντιγόνα τῶ βασιλεῖ, καὶ Πτολεμαῖῳ τῶ φιλα-
 δέλφῳ, ὡς αὐτὸς ἐν τοῖς ἰαμβοῖς αὐτοῦ μαρ-
 τυρεῖ. ἦν δὲ (φησὶν Ἀντιγόνοσ) καὶ φιλοσόφης,
 καὶ ἀπὸ τῶν φιλοσόφων ἐσχηλάζε, καὶ γὰρ
 πημήματα συνέγραφε, καὶ ἐπη, καὶ τραγω-
 δίας, καὶ σατύρους, καὶ δράματα κωμικὰ τριᾶ-
 κοντα, τραγικὰ δὲ ἑξήκοντα, Σίλλους τε καὶ

1 Νέον δὲ καταλειφθέντα χηρείον | Aristoteles, ἐν ἐ-
 νδεκάτῳ φησὶν αὐτῶ Τίμων-Φιλίστος, ὅτι ἐὸ μὲν πρώ-
 τον ἔχοντος ἢ τοῖς πατέροι. Cf. Casaub.

111 καναλιους. * Φέρεται δὲ αὐτοῦ καὶ καταλογάδην βιβλία, εἰς ἑπτῶν τείοντα μυριάδας δύο, ὧν καὶ Ἀντίγονος ὁ Καρύστιος μνήμηται, ἀναγεγραφώς αὐτῷ καὶ αὐτὸς τὸν βίον. τῶν δὲ Σιλλῶν τρία ἴσθ' ἐν οἷς, ὡς ἀνεκτικῶς ὦν, πάντας λαιδῶρ καὶ σιλλαίνει τοὺς δογματικούς, ἐν παρῶδαις εἶδει. ὧν τὸ μὲν πρῶτον αὐτοδιήγητον ἐχει τῆν ἑρμηνείαν· τὸ δὲ δεύτερον καὶ τρίτον ἐν διαλόγου σχήματι. Φαίνεται γοῦν ἀνακρίων Ξενοφάνην τὸν Κολοφώνιον περὶ ἐκείστων· ὁ δὲ, αὐτοδιηγούμενος ἐστὶ. καὶ ἐν μὲν τῷ δευτέρῳ, περὶ τῶν ἀρχαιότερων· ἐν δὲ τῷ τρίτῳ, περὶ τῶν ὑστέρων. ὁ δὲν δὴ αὐτῷ τινὲς καὶ ἐπιλογὸν ἐπέγραψαν. * τὸ δὲ πρῶτον ταῦτα περιέχει πράγματα, πλὴν ὅτι μονοπρόσωπος ἐστὶν ἢ πῆσις· ἀρχὴ δὲ αὐτῷ ἔδε,

Ἐσπετε νῦν μοι ἔσοι πελυπράγμονες ἐστὲ σοφισταί.

ἔτελευτήσε δὲ ἐγγυς ἐτῶν ἐνενηκόντα, ὡς Φησὶν ὁ Ἀντίγονος, καὶ Σωτῶν ἐν τῷ ἰνδεκάτῳ. τοῦτον ἐγὼ καὶ ἐτεροφθαλμον ἦκουσα, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς αὐτὸν κῆκλαπα ἐκέλευε. γέγονε δὲ καὶ ἕτερος Τίμων, ὁ μισάνθρωπος. ὁ δ' οὖν Φιλόσοφος, καὶ Φιλόκοπος ἢ σφάδρα καὶ ἰδιοπράγμων, ὡς καὶ Ἀντίγονος Φησὶ. λόγος γοῦν εἰπεῖν ἱερώνυμον τὸν περιπατητικὸν ἐπ' αὐτοῦ, ὡς παρὰ τοῖς Σκυθαῖς καὶ οἱ Φεύγοντες τοξέουσι καὶ οἱ διάκοντες· οὐτα τῶν Φιλοσόφων οἱ μὲν διάκοντες θηρῶσι τοὺς μαθητάς, οἱ δὲ Φεύγοντες, καθάπερ καὶ ὁ Τίμων. * ἢν δὲ καὶ ὄξυς νοῦσαι, καὶ διαμυκτηρίσαι· Φιλογράμματις τε, καὶ τοῖς πικραῖς μύθους γράφαι ἱκανός, καὶ δράματα συνδιατίβηαι. μετεδίδου δὲ τῶν τραγῳδιῶν Ἀλεξάνδρῳ καὶ Ὀμήρῳ, θορυβοῦμένους τε ὑπὸ τῶν θεραπανῶν καὶ κινῶν, ἐποικί μὲν δὲν, σπασδαίων περὶ τὸ ἥμερα ζῆν. Φασὶ δὲ καὶ ἄρατον πωδέσθαι αὐτοῦ, πῶς τῆν Ὀμήρου πῆσιον ἀσφαλῶς κτίσαστο; τὸν δὲ εἰπὼν, ὅτι τοῖς ἀρχαίοις ἀντιγράφοις ἐντυγχάσινα μενδα consequi possēt? illumque dixisse,

2 Οἷον δὲ αὐτῷ τοῖς Ἀδρί. II. Casaub.
3 Ἐπὶ τοῖς ἀρχαίοις ἀντιγράφοις ἐντυγχάσινα. Si verum est quod Iosephus ait, Homerum sua poemata scripta non reliquisse, sed haemorrhoidibus multo post scripta fuisse, non video quemodo factis emendata possint ea haberi, vel si antiquissimos habeamus codices: si

dos. * Feruntur ejus et soluta oratione scripti libri, ad viginti versuum millia producti; quorum et Antigonus Caryllius neminit, qui et ipse vitam ipsius conscripsit. Sillorum vero libri tres sunt, in quibus, utpote Scepticus, in Dogmaticos omnes maledicta atque convitia ingerit, versus veterum poetarum imitando. Ex his primus planam atque perspicuam habet enarrationem. Secundus autem et tertius dialogi speciem tenent. Videtur autem Xenophanem Colophonium de singulis percontari, atque ille sibi respondere. Atque in secundo quidem de antiquioribus; in tertio autem, de posterioribus agit. Unde illum quidam epilogum inscripsere. * Primus autem eadem continet, praeterquam quod poësis illa ex persona sua est. Hoc autem illius fuit initium:

Nunc mihi adipe omnes, genus importunus, Josephi.

Mortuus est cum annos ferme nonaginta attigisset, ut ait Antigonus, et Sotion, libro XI. Hunc ego luscum fuisse didici. Nam et ipse Cyclopem se appellabat. Fuit et alter Timon hominum ofor. Fuit autem hic philosophus Timon hortorum studiose maximè, ac solitudinis amans, quem admodum et Antigonus refert. Fertur Hieronymus Peripateticus de illo dixisse, Sicut apud Scythas et qui fugiunt, et qui persequuntur, fagittas torquent, ita et apud Philosophos, alii persequendo discipulos capiunt, alii fugiendo, quemadmodum et Timon. * Erat autem acri ingenio ad percipiendum, atque ad irridendum; scribendique amore tenebatur, et, ut poëtis fabulas scriberet, ac tragedias conderet, in primis valebat. Alexandrium autem et Homerum in tragediarum argumenta accerlebat. Et facillimè ferebat cum vel ab ancillis, vel à canibus pertubaretur, nihil aequè studens, atque tranquillam vitam degere. Ajunt Aratum ex illo quavisse, quo pacto quippiam Homeri poemata antiqua si incidat in exemplaria, non

113

in ea quae nuper emendata sunt. Neglecta quoque apud illum poemata jacebant, a liquidando et corofa, * aded ut, cum et Zopyro oratori quiddam ejus recitanti volumen evolveret, et quod occurreret legendum traderet; cumque jam ad medium voluminis venisset, avulsam quandam operis partem invenerit quam adhuc ignorasset. Aded neutram in partem ferebatur. sed et tantà erat valetudinis firmitate, ut nullum prandii tempus observaret. Ajunt autem ipsam, cum vidisset Arcefilaam inter assentatores incedentem medium, dixisse, Quid hic tu venisti ubi nos libri sumus? Assidue dicere solitus erat in eos, qui sensus cum animo attestante iudices rerum staterent; Convenit Attagastus et Numenius. Consuaverat et illa ludere. Ad eum enim qui cuncta mirabatur, ait, Quid autem non miraris, quod tres cum sumus, quatuor habemus oculos? Erat autem ipse unoculus, et Dioscorides discipulus ejus; ille autem, cui loquebatur, interrogatus autem aliquando ab Arcefilao cur ex Thebis adesset, ait, Ut vos, qui in altum evolasitis, intuear ridulam. Arcefilao tamen, quem in Sillis carpserat, laudavit in eo libro qui inscribitur, Arcefilai de coenis. Hujus successor, ut Menodotus refert, nemo fuit. sed ejus defecit institutum, donec illud Ptolemæus Cyrenæus instauravit. Porò Hippobotus et Sotion, ipsius auditores fuisse tradunt Dioscoridem Cyprium, et Nicolocho

quidem verisimile est non paullò aliter ea fuisse scripta, ac essent ab ipso composita. II. Casaub.
4 Ἐπεὶ καὶ Σωτῆρ τῶ ἱεροῦ ἀνακρίωντος. Scribe, ἀνακρίωντι τι. Id enim dicit, quod interpretes non intellexerant; cum Timon, Zopyro rheobrotus laitem. Nam Allobrandinus, ex prioris sententia membro huc transilao consecranda sententia, τὸ ἱεροῦ, ex quo vetus hujus sententia pendebat, omisit omnino. Aliud autem ἱεροῦ ventris, aliud ἱερῶν, ex affecto preter naturam corpore; aliud, ex naturali temperamento. Et memini, in Medicorum libris, mira quadam coartari temperamenti exempli legere. Antonino autem Plo, Imperatori Iudaeo, inter cetera, non sine causa laudi datum, quod pariore victu sic corpus assuefecisset, at nec necessitas ἀνακρίωντος τῶν τιμητικῶν, tempus dicatum negotiis intercederet. Idem.

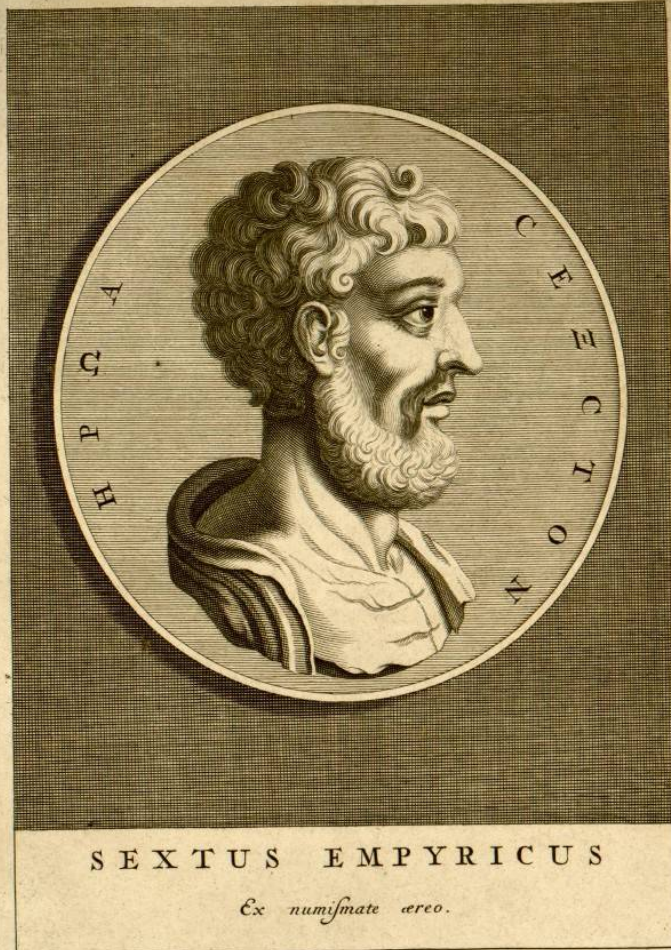
νοι, καὶ μὴ τοῖς ἡδὴ διαφωμένοις. εἰκὴ τὴ αὐτῷ ἐκεῖτο τὰ ποιήματα, ἐνίοτε ἡμίβρωτα. * ὡς τε 114 καὶ Σωπύρῳ τῷ ῥήτορι ἀναγιγνώσκοντι ἐπιτυλίττειν, καὶ κατὰ τὸ ἐπελθὼν διεξέειπαι· ἐλθόντα τε ἐφ' ἡμισείας, οὕτως εὐρεῖν τὸ ἀπόσπασμα, τὴς αἰγνοῦντα. τοσοῦτον ἦν ἀδιάφορος, ἄλλα καὶ εὐρους, ὡς μηδὲ ἀριστῶν συγχωρεῖν. Φασὶ δὲ αὐτὸν Ἀρκεσίλαον θεασάμενον δια τῶν Κερκόπων ἰόντα, εἰπεῖν. Τί σὺ δέυρος, ἐνθά περ ἡμεῖς οἱ ἐλευθεροί; συνεχές τε ἐπιλέγειν εἰώθει πρὸς τοὺς, τὰς αἰσθήσεις μετ' ἐπιμαρτυροῦντος τοῦ νοῦ ἐγκρίνοντας, Συνηλθεν Ἀτταγάς τε καὶ Νομήωνος. εἰώθει δὲ καὶ παίζειν τοιαῦτα. πρὸς οὖν τὸν θαυμάζοντα πάντα, ἔφη, Τί δ' οὐ θαυμάζεις ἐπὶ τρεῖς ὄντες τέτταρας ἔχονεν ὀφθαλμούς; ἢ δὲ αὐτὸς ἐτεροφθαλμος, καὶ ὁ Διοσκουρίδης, μαθητῆς αὐτοῦ. καὶ ὁ πρὸς ἐν ελεγεν, ὄχιγῆς. * ἐρωτηθεῖς δὲ ποτε ὑπὸ Ἀρκεσίλαου διὰ τί παρήεικτο θηβῶν; ἔφη, ἵνα ὑμᾶς ἀναπαιτμένους ἐρῶν γελῶ. ὅμως δὲ καθάπτομενος Ἀρκεσίλαου ἐν τοῖς Σιλλοῖς ἐπίνεσεν αὐτὸν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ἀρκεσίλαου περὶ δειπνεῦ. τοῦτον διάδοχος (ὡς μὲν Μηνόδοτος Φησὶ) γέγονεν οὐδέεις· ἀλλὰ διέλιπεν ἢ ἀγαγῆ, εἰς αὐτῆν Πτολεμαῖος ὁ Κυρναῖος ἀνεκλήσατο. ὡς δὲ ἰσπίβοτος Κηπρῆ καὶ Σωτῆων, διήκουσαν αὐτοῦ Διοσκουρίδης Φύριος, καὶ Νικόλοχον

Poverat hoc omittre Laëtiarius, nisi posteritatis credidit interesse, quoties in die Timon Mimus ventrem levaret, non ignoret. Nō sine libenter omnissensus, nisi ignorantia veræ sententia; ineptias auditoris ad rem seriam veritate interpretet: Amibrotus laitem. Nam Allobrandinus, ex prioris sententia membro huc transilao consecranda sententia, τὸ ἱεροῦ, ex quo vetus hujus sententia pendebat, omisit omnino. Aliud autem ἱεροῦ ventris, aliud ἱερῶν, ex affecto preter naturam corpore; aliud, ex naturali temperamento. Et memini, in Medicorum libris, mira quadam coartari temperamenti exempli legere. Antonino autem Plo, Imperatori Iudaeo, inter cetera, non sine causa laudi datum, quod pariore victu sic corpus assuefecisset, at nec necessitas ἀνακρίωντος τῶν τιμητικῶν, tempus dicatum negotiis intercederet. Idem.

χος ῥόδιος, καὶ Εὐφράνωρ Σελευκεύς, Πραϋ-
λος τε ἀπὸ Τρωάδος· ἐς αὐτὸν καρτερικὸς ἐγένε-
το, καθὰ Φησι φύλαρχος ἱστορῶν, ὡςτε ἀ-
δίκως ὑπομῖναι ὡς ἐπὶ προδοσίᾳ κλασθῆναι,
116 μὴδὲ λόγου τοῦ πολίτου καταξιώσας. * Εὐ-
φράνωρ δὲ διηκουσεν Εὐβουλος Ἀλεξανδρεὺς·
οὐ Πτολεμαῖος, οὐ Σαρπηδῶν, καὶ Ηρακλεί-
δης. Ηρακλείδου δὲ ὁ Αἰνησιδημος Κνώστιος,
ἐς καὶ Πορρωνείων λόγων ἰκτῶ συνέγραψε βί-
βλια· οὐ Ζευξίππος ὁ Πολίτης, οὐ Ζεύξης ὁ
Γανόπυος, οὐ Ἀντίοχος Λαοδικεύς ἀπὸ Λυκου.
τοῦτου δὲ Μηνόδοτος ὁ Νικομηθεύς, ἰατρός ἐμ-
πειρικὸς, καὶ Θεοδάς Λαοδικεύς. Μηνόδοτου
δὲ, Ἡρόδοτος Ἀριεὺς Ταρσεύς· Ἡρόδοτου δὲ διη-
κουσὶ Σέξτος ὁ ἐμπειρικὸς, οὐ καὶ τὰ δέκα τῶν
σχεπτικῶν, καὶ ἄλλα κάλλιστα. Σέξτου δὲ
διηκουσὶ Σατορνίνος ὁ Κυθηναῖος, ἐμπειρικὸς καὶ
αὐτός.

6 Αἰνησιδημος Κνώστιος] Floruit hic Alexandria. A-
ristocles, ἰχθὺς καὶ πρῶτος ἐν Ἀλεξανδρίᾳ τῆ κατ' Αλ-
116 τούτου. If. Calaub.

Rhodium, Euphranoremque Seleuciam,
et Praylum à Troade, qui aded constan-
tino fuit, ut tradit Phylarchus histori-
cus, ut pateretur se injustè, ut prodito-
rem affici supplicio, civis ne verbo qui-
dem supplex factus. * Euphranorem au-
tem Eubulus Alexandrinus audivit. Eubu-
li verò Ptolemaeus auditor fuit. Eum verò
Sarpedo et Heraclides audivere. Porro
Heraclidem Anefidemum Gnoſius audivit,
qui Pyrrhoniarum rationum octo conscrip-
sit libros. Anefidemum Zeuxippus Pol-
ites, Zeuxippum verò Zeuxis qui γανό-
πυος dicebatur. Hunc Antiochus Laodi-
cenus ex Lyco: quem rursus Menodotus
Nicomediensis, medicus empiricus, et
Theodas Laodicenus audivere. Menodo-
tum autem Herodotus Ariei filius Tarsen-
sis; Herodotum verò Sextus empiricus
audivit, cujus sunt decem illa volumina,
aliaque pulcherrima. Porro Sextum Sa-
turninus audivit cognomento Cythenas, et
ipse empiricus.

SEXTUS EMPYRICUS

Ex numismate ereo.